

Chỉ Là Vì Thói Quen

Contents

Chỉ Là Vì Thói Quen	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	9
3. Chương 03	17
4. Chương 04	24
5. Chương 05	32
6. Chương 06	39
7. Chương 07	47
8. Chương 08 End	51

Chỉ Là Vì Thói Quen

Giới thiệu

Nếu như tình yêu có thể phân loại, loại thứ nhất gọi vừa thấy đã yêu, mà loại thứ hai liền kêu thói q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-vi-thoi-quen>

1. Chương 01

Căng tin đông đúc người qua lại.

Bác đầu bếp đội mũ trắng dùng cái muôi múc một muôi cơm trắng từ trong chậu cơm, hỏi nữ sinh trước mặt một cách thân thiện: – Cô gái à, muốn ăn món gì?

Mạc Nhan nhìn quanh những thức ăn một vòng, sau đó nói một cách dứt khoát: – Cần nhiều thịt ạ, gói lại, đem về.

Bác đầu bếp kinh ngạc. Đã lâu rồi không thấy một kẻ đói bụng làm kinh ngạc lòng người như thế, mà lại còn là một nữ sinh.

Mạc Nhan cầm hộp cơm đầy, lách qua cửa bảo vệ trực ban ở bên ngoài khu Toán học, trực tiếp đi lên lầu. Nhắc đến đại học Z, bất kỳ sinh viên nào cũng sẽ miêu tả sâu sắc bãi cỏ xanh mướt ở đó, nào là bãi cỏ đó đầy những con chó con chạy nhảy, nào là hễ đến mùa mưa thì hồ nhân tạo đầy nước, còn có một tin tức vang vọng những năm gần đây: căng tin vang tiếng châu Á.

Căng tin là một loại tiêu chí của tầng diện tinh thần và vật chất.

Mạc Nhan tiến vào phòng tự học ở tầng hai, thái độ vui vẻ nói: – Sư huynh Nghiêm Tiêu, ăn cơm thôi.

Ai đó đang cúi đầu lật những trang sách bất chợt nghe thấy tiếng giấy xé rách làm đôi.

Mạc Nhan mở hộp cơm, bày tỏ nội dung trong đó với đối phương: – Sườn nướng, sườn xào, sườn chua ngọt, thịt kho.... Cho dù anh thích gì, cái nào cũng có.

Nghiêm Tiêu không tỏ thái độ: – Không có cá à?

Mạc Nhan kinh ngạc: – Anh thích cá à? Không phải thịt à? Em lại không biết, anh Tiêu, em thực sự xin lỗi anh...

Nghiêm Tiêu cũng không tỏ chút thái độ nói: – Hệ thống máy tính của em anh đã cài xong rồi, chỉ là, Nữ Vương Thụ, Trung Khuyển Công, đó là gì vậy?

Mạc Nhan có chút lung túng, đã bị phát hiện rồi, cô tự đánh giá mình là người rất kín đáo, từ trước giờ không bao giờ dám mạnh mẽ hô to rằng “BL hóa thế giới” (Boy Love ^^), tất cả YY (ý dâm) cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn văn bản. Cô suy nghĩ một chút rồi lấy lại bình tĩnh nói: – Đó là từ chuyên ngành.

Nghiêm Tiêu ồ một tiếng rồi cầm hộp cơm nói: – Câu chuyện đó của em nghe rất quen, xuyên tạc đúng là rất hay, lời văn không tệ.

Anh cầm đĩa lên rồi kết luận: – Máy tính anh không lấy nữa, kiểm tra xong trả em.

Mạc Nhan bất ngờ ngồi xuống ghế, kích động nói: – Từ rất sớm có người đã nói, sáng tác văn chương cần phải sát thực với cuộc sống, lấy đề tài từ cuộc sống, câu chuyện đó tuyệt đối không nói đến bạn làm sao bạn có thể tự tiện nói người khác?!

Chỉ là, những gì mà Nữ Vương Thụ đó làm đúng là những gì bạn làm mà thôi.

- Còn mấy ngày nữa thi học kỳ vậy?

Mạc Nhan bị nói trúng nên ngây ra, suy nghĩ một chút rồi thật thà trả lời: – Còn một tháng nữa.

- Vậy em đã xem sách chưa? Đã ôn tập chưa?

- Chưa...

Vì không đủ hơi để nói nên giọng chậm lại rồi lắng xuống, Mạc Nhan bứt rứt ôm bàn nói: – Nhưng em đã hứa với người khác rồi, hôm nay sẽ đi chơi bản sao game mới, làm sao có thể xù được?

- Học kỳ này em định thi game mạng à? Có thời gian chơi game, viết loại văn đó, còn không bằng đi ngủ.

Nghiêm Tiêu ngồi thẳng dậy gấp thức ăn, ngón tay của anh vừa dài vừa nhỏ, cách cầm đĩa cũng nho nhã, từng động tác đều nhẹ nhàng, không chút gượng ép.

Mạc Nhan tức điên, đây rõ ràng là trả thù riêng mà, chẳng qua là viết anh thành nhân vật nam chính mà thôi, đâu đến nỗi phải tính toán thế sao:

- Vậy không được, em còn phải viết luận văn.

- Đến phòng tự học.

Mạc Nhan như muốn khóc mà không được.

Nghiêm Tiêu lấy đĩa gõ vào trên miếng sườn nói:

- Lần sau không cần phải mua nhiều thịt như thế.

Mạc Nhan lí nhí nói:

- Thì là để...

Chỉ là từ quan trọng cuối cùng nằm dưới sự chú ý của đối phương nên không can tâm nói ra mà đành nghẹn lại.

9 giờ sáng Nghiêm Tiêu mở máy tính của Mạc Nhan, xem hình con búp bê đầu lớn màu hồng cầm cây kẹo mút lớn, bong bóng bay khắp màn hình chừng năm giây, con chuột kích nhẹ thì biến thành loại hệ thống tự động.

Sự ấu trĩ của ai đó, đúng là hai mươi năm cũng chưa bằng một ngày.

Anh mở trang đăng nhập trò chơi, nhập mật mã, kích chuột, từng bước đăng nhập.

Nghiêm Tiêu quen biết Mạc Nhan đã gần hai mươi năm, nói một cách chính xác hơn, là tám tháng mười chín năm, đó là một khoảng duyên số, một khoảng năm tháng thanh mai trúc mã cực kỳ xuyên tạc.

Màn hình đăng nhập vào trò chơi là một thành phố náo nhiệt nào đó, những người chơi áo dài tóc búi đi lại trên đường. Đó là một game mạng online tên là Kiếm Vũ gần đây rất hot, kho vũ khí luôn đầy ắp, game này luôn miễn phí, chờ cho người chơi đăng nhập, lập tức bắt đầu bán các loại đạo cụ hiếm có mang sức mạnh cực thấp với giá cao trong quá trình đánh yêu quái.

Nghiêm Tiêu lên mạng, mở hộp thoại, lập tức xuất hiện một đồng tin tức.

< kiếm="" thần="" đại="" chiến="" độc="" cô="" cửu="" kiếm=""> Tàng kiếm các mở, nhanh đến. Tàng kiếm các mở, nhanh đến.

Cần một người thêm máu thêm trạng thái nhanh đến.

< y="" khoái="" phi="" vũ=""> Mặc Mặc sao bạn đến muộn thế? Nhanh đến đây nhé, Tàng kiếm các lập tức bắt đầu mở cửa rồi.

< y="" mê="" phi="" vũ=""> Nên đem đủ thuốc nhé, nghe nói bản sao game này rất khó chơi.

Nhân vật Mạc Nhan luyện là loại hình chức danh hỗ trợ, biết trị thương, biết thêm các loại trạng thái, y phục của môn phái cũng đẹp, là lựa chọn đầu tiên của con gái khi chơi game.

Nghiêm Tiêu thấy một nữ tử đeo gươm, trên đỉnh đầu của nữ tử tà áo phấp phới quả nhiên là tên nhân vật: Mặc mặc khạp thụ. Trên tên là một câu tâm tình, “Người này đã chết, có việc hãy đốt giấy”.

Anh lặng lẽ mở thanh trạng thái nhân vật, từ từ xem cấp bậc, khi xem đến sức công kích, thì không biết nên nói gì.

Loại chức vụ hỗ trợ này, chiêu thức công kích chỉ có một, mà sức công kích rất thấp, luyện cấp bậc làm nhiệm vụ chỉ có thể dựa vào cùng người khác chia sẻ kinh nghiệm. Mà con số này của Mạc Nhan, thuộc tính yêu cầu chiêu thức hỗ trợ bình thường, công kích lại rất cao.

Quả là hồ đồ.

Nghiêm Tiêu chuyển Mặc mặc khạp thụ đến trước cửa Tàng kiếm các, bên ngoài sơn trang giản dị đã đầy người. Anh liếc nhìn thời gian phía bên phải màn hình máy tính, đúng chín giờ năm phút. Anh nhớ là Tàng kiếm các cứ mỗi tối chín giờ mở cửa, mười rưỡi kết thúc, trước khi tiến vào Tàng kiếm các có tám phút chuẩn bị đội ngũ, đúng là khoảng thời gian này.

Anh nhanh chóng gia nhập đội ngũ, dẫn đội là “Kiếm thần đại chiến Độc cô cửu kiếm”, sau ba phút, đội ngũ tiến vào bản sao.

Boss lớn của cửa thứ nhất Tàng kiếm các là tổng quản hộ viện, mỗi tối sẽ không ngừng thả chó dữ và gia đình, rất hung dữ. Đối thủ của tổng quản hộ viện đó ra tay hết sức nhân từ, một khi bị phát giác bọn họ sẽ cho boss chết thảm thương, sẽ đốt lửa, đốt cháy hết.

Nghiêm Tiêu neho mắt, nhìn vị đạo sĩ múa kiếm gần đó, sau đó đến đứng ở vị trí sau lưng đạo sĩ cách bốn bước, bắt đầu thêm máu thêm trạng thái. Bốn bước, anh đã tính chính xác khoảng cách, hơi xa chút nữa,

thì không có cách nào chăm sóc bạn cùng đội xung quanh, gần một chút nữa, thì boss sẽ cầm bó lửa tiến đến, trước hết người cần phải đánh bại là hắn ta.

Tay trái anh cầm ly nước, chậm rãi uống một ngụm, sau lưng đột nhiên có cái đầu nhím ướt mềm chen vào. Đầu nhím nhìn màn hình, cười nói:

- Oh, giúp em nhà luyện cấp bậc à?

Nghiêm Tiêu không quay lại, nhìn màn hình nói:

- Không phải em tôi, là hàng xóm.

- Em nhà đã thích chơi game vậy, không bằng cậu cho cô ấy nick của cậu đi, còn bày đặt luyện cấp bậc, phiền phức.

Đầu nhím cầm khăn trên vai lau đầu nói: – Vị đạo sĩ này làm sao mà kém thế, một chút kỹ thuật cũng không có.

Đại danh của đầu nhím là Chư Việt Ninh, theo lời kể thì xuất thân trong một gia đình có truyền thống hiếu học, tên thì hết sức nho nhã mà ngoại hình thì lại quá ngông cuồng, bản thân anh ta là một thể tổng hợp hoàn mỹ nhất của khí chất nho nhã và ngông cuồng đó. Tuy nhiên cái tên Chư Việt Ninh này rất ít người gọi, bạn cùng phòng đều gọi là anh mập.

Nguyên nhân cuối cùng, thì ngắn gọn trong một từ là: Mập.

Lúc đầu với tên gọi này, anh ta đã từng đưa nắm tay mập mập của mình ra nói rằng ai dám gọi như thế một tiếng thì sẽ đâm thẳng tay. Nhưng trí tuệ của quần chúng là vô hạn, sau khi tiễn anh mập lên vị trí trang trọng anh Trư (trư = lợn), anh mập chỉ còn có thể quay ngược lại cầu mọi người: – Các huynh đệ, đừng, hay là cứ gọi là anh mập nhé... ai dám không gọi, sẽ liệu hồn với tôi...

Anh mập oán trách, luôn oán trách khoa máy tính đến tổ chức văn học cơ bản cũng không có, đặt biệt càng không có một chút sức tưởng tượng. Nhưng do cứ bị gọi anh mập anh mập nhiều quá, nên có lần nghe người khác gọi mình là Chư Việt Ninh, rất lâu anh ta mới nhớ ra là đang gọi mình.

Nghiêm Tiêu thấy vết máu của Boss trên màn hình, nói một cách đơn điệu:

- Nếu như đem nick cho Mạc Nhan, người khác sẽ thấy rất kỳ lạ rằng mình sao lại đưa cấp bậc luyện được cho người khác.

Anh mập “Xí” một tiếng, nhìn vào tình hình trận chiến nói:

- Năm đó khi anh mập tôi đánh Tàng kiếm các, chỉ thích cửa thứ hai, tiểu thư đánh đá thích cầm đao chém bậy đó đẹp hơn tên giữ cửa đầy cơ bắp nhiều, vừa chém vừa nói “ Tên hiếu sắc, xem chiêu”, rất có tình ý...

Đáng tiếc chơi bản sao đơn thuần là lãng phí thời gian.

Nghiêm Tiêu vừa nhìn màn hình, vừa mở sách chuyên ngành, đọc mấy hàng chữ rồi lại nhìn máy tính. Anh chiếm một chỗ cực tốt, khi boss ra chiêu với người khác đều rất hung hăng, mà Mạc mặc khạp thụ lại đứng nguyên một chỗ một cách rất vô tội, hầu như không có thương tích gì.

Kiểm thần đại chiến Độc cô cửu kiếm la lớn:

- Là tên hiếu sắc, tuyệt đối là một tên hiếu sắc, thấy người đẹp là thương hoa tiếc ngọc, không công bằng!

Công tử vô đạo nhanh chóng tiếp lời:

- Bà xã tôi vốn là mỹ nữ, bà xã nhĩ?

Luôn tiện thêm biểu tượng hai mắt hình trái tim.

Nghiêm Tiêu nổi da gà.

Anh bỗng cảm thấy, những yêu quái trong game, hoặc là mô phỏng giọng nữ sinh, hoặc là gọi người chơi nam cùng giới là ông xã, điều đó thực sự rất cần dùng khí.

Anh nghiêng qua một bên, như vô tình hữu ý nhìn nhìn anh mập.

Anh mập quan sát nét mặt anh, hắng giọng nói:

- Nhìn gì mà nhìn? Trong game gì cũng không nhiều, chỉ có nhiều nhất là yêu quái!

Anh ta lấy khăn tay xoa đầu nói:

- Chuyện này mà cậu cũng xem là thật thì thua rồi.

Lời của anh ta vừa dứt thì quyển từ điển Ofoxt từ đầu giường bên kia đã ném tới:

- Yêu quái xuất môn!

Nghiêm Tiêu chuyển đầu qua nhìn lại màn hình. Một đội xông qua cửa thứ sáu Tầng kiếm các, được chuyển đến cửa quan cuối cùng. Cửa quan thứ bảy được nhiều người chơi cho rằng là cửa quan cực RP (khó). Bất luận là cầm vũ khí chém chặt hay ra chiêu thức đẹp, bạn đều thấy trên đỉnh đầu kiếm ma của Boss đội số “1” sát thương hoa lệ.

Nhưng lịch sử đã dạy chúng ta, lực lượng của quần chúng là vô hạn.

Trên có chính sách, dưới có đối sách. Trên đời này không có yêu quái chém không chết, chỉ có người chơi làng tàng.

Đội trưởng Kiếm thần đại chiến Độc cô cử kiếm đứng thẳng thân dậy, thả khí độc với Boss, Boss vừa thành tỷ suất chảy máu, vừa vác cây kiếm lớn truy giết Kiếm thần đại chiến Độc cô cử kiếm, đối với người khác nhìn như không thấy.

Tình hình hiện trường nhất thời chuyển hết hết sức đột ngột: Kiếm thần chạy quanh sân thảo mạng, Boss không tiếc sức mà đuổi theo sau, còn mấy người khác thì ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Bà xã hôm nay thật lợi hại (hình trái tim)

đúng đó, đúng đó, hôm nay rất thuận lợi, lần trước đến cửa thứ năm cũng ko qua được ^__^

Nam nữ cùng làm việc thì không biết mệt, có MM (muội muội) nữa thì càng tốt.

Mọi người không thấy lão gia đang bận rộn sao, làm gì mà ngồi nói chuyện thế?

Hihi, vì trong mắt GG (ca ca) Ma kiếm chỉ có em thôi mà...

...Ta khinh...

.....

Nghiêm Tiêu rời mắt khỏi máy tính, cầm áo quần khăn đồ đi tắm. Tắm xong quay lại, trước mắt là vô số những tin tức chuyển đến, hộp thoại hầu như bị chiếm hết chỗ.

Bà xã(hình trái tim), hôm nay ông xã của em lợi hại không?

Bà xã, để ông xã gặp em xem, số điện thoại và số QQ (mạng chat tương tự Yahoo của TQ) của em là bao nhiêu?

Bà xã, sao em không nói chuyện.

Bà xã...

.....

Nghiêm Tiêu kích chuột, trực tiếp đóng hộp thoại, ngón tay đồng thời ấn xuống, Mặc mặc khập thuy chuyển từ trạng thái luyện cấp bậc biến thành trạng thái PK (tấn công).

Người chơi Công tử vô đạo tử vong, ba phút sau tự động tiến ra ngoài Tầng kiếm các.

Thế giới cuối cùng đã yên bình.

Nghiêm Tiêu cầm ly nước, trước mắt hơi nước ngập tràn, khí lạnh của điều hòa làm nước bốc lên.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu của Boss Ma Kiếm cuối cùng cũng xuất hiện một vết thương mẫu đỏ, đương nhiên bị gục ngã.

Một đoàn cao thủ võ lâm dưới sự lãnh đạo của đội trưởng Kiếm thần đại chiến Độc cô cửu kiếm đã đánh bại Ma Kiếm của Tàng kiếm các, đây thực sự là một sự kiện chấn động cổ kim, vô tiền khoáng hậu.

Anh mập vừa PK người thật xong xuôi, tiến đến xem:

- Qua cửa thứ bảy cảm giác như thế nào? Có phải cảm thấy bản thân vừa là cao thủ vừa được người ta sung bái?

Nghiêm Tiêu dựa vào ghế, mỉm cười nói:

- Chuyện này mà cậu cũng xem là thật thì thua rồi.

Cậu này, bị nói lại một cách nguyên văn.

Buổi sáng Mạc Nhan nhận được tin nhắn của lớp trưởng, trước buổi tối phải nộp bản tổng kết năm học.

Cô rất buồn bực, loại văn hành chính này hầu như là từ bé viết thành lớn, tổng kết là khi vào đại học một học kỳ một tiểu kết, một năm học một tổng kết. cô gửi tin nhắn cho Nghiêm Tiêu: “Anh Tiêu, hôm nay anh đến phòng tự học nhé, nhớ mang theo máy tính nhé.”

Cô vốn không thường gọi Nghiêm Tiêu như thế, hay gọi nhất là sư huynh Nghiêm Tiêu.

Mạc Nhan từ nhỏ lớn lên dưới cái bóng của Nghiêm Tiêu. Bố mẹ cô và bố mẹ Nghiêm Tiêu vốn là giáo viên cùng một trường, lúc đó đãi ngộ của giáo viên nhân dân không được tốt lắm, hai nhà ở cùng một ký túc xá dành cho giáo viên, và cũng là hai nhà đối diện.

Nghiêm Tiêu lớn hơn Mạc Nhan một tuổi, sinh ra đã thanh tú nho nhã, như câu nói của một ông chủ nhiệm dưới lầu là: “Anh xem con mắt, cái mũi đó của đứa bé, rõ ràng cũng không có gì đặc biệt, nhưng nhìn là biết không giống người khác.”

Mạc Nhan sau khi sinh ra, dưới sự quan tâm của bố mẹ hai nhà, lớn lên cùng Nghiêm Tiêu.

Đáng tiếc là Mạc Nhan hoàn toàn không có ấn tượng gì với khoảng tuổi thơ trong sáng mà vô tư đó, nếu không có những bức ảnh làm chứng, cô nhất định cảm thấy mọi người đang đùa giỡn mình. Sau đó cô cũng không may học cùng trường tiểu học với Nghiêm Tiêu, rồi là học cấp hai, hoàn toàn là bi kịch. Nghiêm Tiêu là học sinh ưu tú toàn diện, giáo viên, phụ huynh không chê trách được gì, mẹ của Mạc Nhan càng thích so sánh cô với Nghiêm Tiêu, mà nội dung câu chuyện luôn lấy câu mở đầu là “Con xem Nghiêm Tiêu nhà người ta...”.

Từng có một đoạn thời gian, Mạc Nhan hề nghe từ tương đồng với âm “Nghiêm” và “Tiêu” thì sẽ tìm cách chạy trốn.

Khó khăn lắm mới qua tốt nghiệp cấp hai, Mạc Nhan dứt khoát không điền hồ sơ vào cấp ba cùng trường với Nghiêm Tiêu đã thi đỗ một năm trước, cô chọn phương hướng hoàn toàn ngược lại. Như vậy, không những sẽ không gặp ở trường, mà đến trên đường đi học cũng sẽ không gặp.

Nhưng việc chọn trường và chuyển nhà lại giống nhau, hai nhà Nghiêm, Mạc hai lần chuyển nhà, lần thứ hai thì lại là cùng chuyển đến ở cùng một lầu, một dãy, một khu phố chung.

Người lớn đều thích nói đó gọi là duyên phận.

Mạc Nhan cực kỳ buồn bực, thật là không gì buồn bực hơn. Vì thế khi cô biết mình bắt hạnh lại học cùng chung một trường đại học với Nghiêm Tiêu, cô hận đến mức không ngẩng đầu lên được.

Ai nói đến một người gặp xui xẻo thì cũng không độc đến nỗi này chứ?

Ngày Mạc Nhan nhập học, kéo theo vali lạc đường ở công viên ngôi trường lạ lắm, nghe được câu nói nhiệt tình của một giọng nam từ phía sau vang lại: “Bạn, chào bạn, bạn là sinh viên mới à? Có cần tớ giúp gì không?”

Mạc Nhan nghe âm thanh ngoảnh đầu lại, đứng ở trước mặt cô là một sinh viên nam mập mạp, cười tít mắt với cái má có lúm đồng tiền.

Nói theo cách văn vẻ, có một loại người, toàn thân tràn đầy khí chất thân thiết, khi bạn thấy anh ta thì tự nhiên có cảm tình tốt, và loại cảm tình tốt đó sẽ bị thúc đẩy không ngừng lớn lên dưới sự ảnh hưởng của sự thúc hóa của nụ cười, ở trong lòng sẽ lớn lên và loại cảm tình đó gọi là mến-ngay-từ-lần-gặp-đầu.

Nói văn vẻ hơn, lúc đó trong lòng Mạc Nhan không ngừng lớn lên một cảm giác như thế. Đương nhiên sau này sự thực chứng minh, đó gọi là trường hợp gặp gỡ dẫn đến có tiếng nói tâm hồn chung.

Ngay lúc đó, ánh nắng nghiêng dưới bóng cây, chiếu những vết lấm tấm, gió ngày hè thổi nhẹ, tất cả êm đềm mà đẹp đẽ. Đúng như một nhà họa sĩ nổi tiếng nào đó từng nói, giây phút đó, vòng quay vận mệnh một lần nữa chuyển động.

Sinh viên nam mập đó bước đến bên cô, cười rạng rỡ nói:

- Bạn à, cái vali này của bạn rất nặng nhể, tớ giúp bạn nhể. À, bạn ở ký túc xá nào?

Mạc Nhan chỉ về phía sau nói:

- Không, không cần đâu, có người đến đón mình.

Nghiêm Tiêu thông thả đi từ xa đến, mặc dù rất nặng nhưng vẫn nhẹ nhàng nói:

- Đến ký túc xá đỡ đồ trước nhể, em ở lầu nào? Thanh Khê hay Lam Điền?

Mạc Nhan xem tờ giấy nhập học nói:

- Thanh Khê.

Các lầu ký túc của đại học Z đều có tên, mà những cái tên này được đặt nghe có vẻ rất xanh tươi trù phú, ví dụ như Bạch Sa, Tử Vân, Thúy Bách, Đơn Dương...

Sinh viên nam mập nhìn Nghiêm Tiêu, cười càng rạng rỡ hơn nói:

- Tôi nói mà đây là duyên phận, không phải người cùng nhà, không vào cùng một cửa, mọi người đều là người một nhà.

Mạc Nhan bị nói đến ngứa cả lòng, lập tức bật lại:

- Ai nói là cùng một nhà với anh ta?!

Nghiêm Tiêu liếc tên mập, lạnh lùng nói:

- Đã là người một nhà vậy thì vali để cậu xách rồi.

Anh mập lập tức nói:

- Đều là người một nhà, khách sáo qua khách sáo lại như thế thì là người ngoài rồi, hai anh em chúng ta ai với ai xách chả được nhể?

Bị hiểu lầm một cách đau lòng, trong đầu Mạc Nhan lập tức xuất hiện một liên tưởng diệu kỳ. Mặt mày của Nghiêm Tiêu rất tuần tú, khí chất lại cực tốt, khi hơi chau mày cũng có một cảm giác đẹp đẽ khó tả. Tuy vẻ đẹp của anh mập còn chờ phải nâng cấp, nhưng bây giờ để ý kỹ, vẫn là hết sức thân thiện. Vì thế, Mạc Nhan mới viết một bài văn, lại không ngờ máy tính bị virus xâm nhập bị hỏng, sau phải nhờ Nghiêm Tiêu sửa giúp, bài văn đó cũng bị lộ. Nhưng việc đó là của sau này.

Lúc đó, Nghiêm Tiêu không nhiều lời với anh mập, cúi người cầm tay kéo vali từ tay Mạc Nhan, nói ngắn gọn:

- Anh đưa em đến ký túc xá trước, sau rồi đi đăng ký học phần.

Mạc Nhan nhìn sư huynh mập đó một cách lưu luyến.

Anh mập thì cười:

- Anh Tiêu của chúng ta, hành lý với trọng lượng như thế nhất định không thể không xách nể.

Mạc Nhan lập tức bật cười, hết sức nghiêm trang, vốn là muốn trở thành thực nữ, bây giờ giống như bong bóng xà phòng bảy màu, Bốp một tiếng là vỡ vụn.

Vì thế, vòng quay BT (biến thái ^^) của vận mệnh bắt đầu chuyển động...

Học xong tiết cuối cùng của buổi chiều, Mạc Nhan ăn tối ở căng tin xong, nhân tiện đi siêu thị mua vở viết.

Đó chính là Nơi tinh hoa của tiểu kết học kỳ.

Mấy năm này là thời đại bùng phát của thông tin. Trên mạng tin tức đủ hình đủ kiểu đều có, tiểu kết của học kỳ đương nhiên cũng không ngoại lệ. Vì thế phía nhà trường nghĩ ra một chủ ý, tất cả những bản tổng kết cá nhân, đơn xin vào Đảng, báo cáo thực tập đều không thu bản photo, bắt buộc phải viết tay bằng giấy theo đúng quy cách.

Mạc Nhan đến phòng tự học, thấy Nghiêm Tiêu đang thu xếp tài liệu, một đồng giấy A4 đầy những chỉ lệnh của máy tính.

Nghiêm Tiêu thấy cô, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi nói;

- Anh đến nhà ăn, cần anh mua gì không?

Mạc Nhan lắc đầu, mở máy tính trên bàn, ấn nút mở. Đang lúc ai đó không có ở đây, cô đăng nhập game, nói không chừng giờ này còn có người quen đang online, ít nhất cần phải nói với người khác, một tháng nay mình vì kiểm tra mà cắt mạng.

Cô lên mạng, thì thấy có tin tức ở hộp thoại, là Y mẹ phi vũ:

- Mặc Mặc, em và Công tử vô đạo cãi nhau à? Hôm qua sao lại PK cậu ta rồi?

Công tử vô đạo là một trong những người cô quen biết sớm nhất khi tham gia trò chơi. Anh ta ép làm bạn tốt, còn đề xuất việc dẫn dắt cô đi luyện cấp bậc, ngoài ra còn đề xuất “Làm bà xã nhé, những huynh đệ chơi cùng đều tìm được bà xã rồi.”

Mạc Nhan vì cái lý do này mà dở khóc dở cười, cuối cùng cũng đồng ý.

Tùy ý người hỏi, không có lý do gì mà đi trả lời câu hỏi đầu đầu này. Sau đó, cô vẫn tự tập hợp, làm thuốc, làm nhiệm vụ.

Trong game, bạn không biết tôi là ai, tôi cũng không biết bạn là ai, không cần phải cho là thật.

Nhưng lời của Y mẹ phi vũ khiến Mạc Nhan không hiểu tạo nào:

- Em PK anh ta khi nào?

Y mẹ phi vũ nhanh chóng trả lời:

- Thì là tối hôm qua, lúc tấn công Tàng kiếm các ấy.

Y mẹ phi vũ:

- Cũng đến cửa cuối cùng rồi, Công tử vô đạo bị PK mất, đến kinh nghiệm cũng không có lấy một điểm, quá thảm thương!

Mạc Nhan nhanh chóng thanh minh:

- Oh, tối qua không phải là em lên mạng.

Y mẹ phi vũ:

- Em bị trộm pass à?!

Chuyện gì thế này?

Mạc Nhan lấy lại tinh thần:

- Không phải, tối qua em có chút chuyện, là một sư huynh giúp em chơi bản sao.

Một hồi lâu, Y mẹ phi vũ mới hỏi lại một câu:

- Vị sư huynh của em đẹp trai không?

.....

Mạc Nhan chống cằm, đánh một câu ở hộp thoại:

- Không phải là Công tử vô đạo đó đã chơi xỏ sư huynh chứ?

Khi Nghiêm Tiêu trở lại, Mạc Nhan đang chép bản tổng kết năm học ở trên máy, vừa copy vừa phát huy tư duy chém gió quý báu: “Thời gian trôi qua thật nhanh, năm học 200X này cuối cùng cũng đi qua. Trong năm học này tôi lên lớp không trễ cũng không về sớm, không thiếu tiết, bỏ tiết, chăm chỉ hoàn thành bài tập, nộp đúng hạn...”

Nghiêm Tiêu bước đến bên Mạc Nhan, ngồi xuống ở vị trí kế bên cô.

Mạc Nhan trong chốc lát đã viết đến triển vọng trong tương lai: “... tôi cần phải nỗ lực phấn đấu học tập hơn, không ngừng tiến bộ, trên con đường của chính mình phải tự mình bước!” Cô bỏ bút xuống kẹp tờ giấy bản thảo viết chi chít chữ ở trên bề mặt là bốn chữ Tổng kết năm học, rút ra cuốn tập để thống kê xác suất tính toán một chút, quay đầu qua người ngồi kế bên nói:

- Sư huynh, anh biết làm câu này không?

2. Chương 02

Mạc Nhan chỉ khi nào cầu cứu người khác thì miệng lưỡi rất ngọt.

Nghiêm Tiêu không nói gì, lấy tập đề viết lên vài dòng chữ rồi để lại.

Mạc Nhan đầy mãn nguyện:

- A, thì ra là thế!

Mỗi lần trước khi thi hai tuần, nhất định là thời gian cô đến phòng tự ôn và thư viện. Mạc Nhan đã phấn đấu từ rất sớm. Cô không thể không nghĩ Nghiêm Tiêu đúng là một cái máy tính tinh tế, lạnh nhạt vô vị mà không thể nói gì.

Cô lấy ra tập đề kiểm tra tiếng Anh cấp sáu, bắt đầu đọc nhanh, đang làm đến một nửa, có người đi vào phòng học. Cô ngẩng đầu, người thú vị đó đến rồi.

Anh mập vén mấy sợi tóc, cái móng ấy ngồi lên cái bàn trước mặt Mạc Nhan. Loại bàn ghế của phòng học lớn ấy nối lại với nhau, với trọng lượng của anh ta mà ngồi xuống thì làm lay động cả dãy bàn ghế.

Anh mập đưa hai tay vát ngang chiếc bàn, tạo tư thế đẹp:

- Học kỳ này em thi cấp 6 sao? Chuẩn bị thế nào rồi? Có chỗ nào không hiểu thì hỏi anh mập này nhé.

Mạc Nhan chớp chớp mắt:

- Sư huynh mập, anh đổi kiểu tóc mới rồi à?

Tên mập đắc ý nói:

- Đẹp không? Là tóc Yingzibo đó?

Anh ta lắc lắc ngón tay:

- Xem em biết điều như thế, sau này có chỗ nào không hiểu thì đến hỏi anh mập tôi là được. Sư huynh Nghiêm của em quá phiền phức à, anh đây lại nhiệt tình biết bao.

Nghiêm Tiêu cũng không ngẩng đầu, ngữ khí bình tĩnh nói:

- Cũng chỉ là có người mượn keo vuốt tóc, chỉ có thể mượn cái bên ngoài mà bù đắp cái thiếu sót của bản thân.

Mạc Nhan phì cười.

Anh mập nhìn hai người oán trách:

- Anh Tiêu, người đẹp họ Quý của khoa Anh ngữ tìm cậu ở bên ngoài, cậu xem tôi vất vả đến thông báo lại còn chịu tổn thương...

Mạc Nhan đã nghe được tin đồn.

Nghiêm Tiêu chuyển thân ra ngoài, cô để cuốn cấp 6 xuống, hỏi cuống quýt:

- Có phải là chị hoa khôi Quý Nhiễm Nhã? Phải không? Phải không?

- Em hình như một chút cũng không nóng ruột thì phải, hoa khôi tự thân xuất mã, anh Tiêu rơi vào lưới tình chỉ có thể đếm từng ngày.

- Oh, tại sao em phải nóng ruột?

Mạc Nhan chuyển ý nghĩ, rồi nói:

- Em hiểu rồi, nhưng tuyệt đối không phải em cản đường anh Tiêu, là anh ấy giám sát quá mức, cường quyền chính trị.

Anh mập lật lật cuốn vở ôn tập của cô, nói:

- Chuyên ngành kinh tế của bọn em quá vất vả nhỉ, thi xong anh mập mời em ăn cơm.

Mạc Nhan lập tức nhìn anh ta cười một cách tăng bốc:

- Nói chắc đó nghe, cái này thì không thể trốn.

Trả tiền là lão đại, mời cơm là đại ca, cơm áo cộng tiền bạc là không thể đắc tội, đó đúng là chân lý.

Ôn luyện cả ngày.

Đáng thương Mạc Nhan chỉ có thể khổ tâm hướng về phía trước. Năm mới vào trường đang quá đổi vui mừng, bỗng nhiên lại thành ra căng thẳng, u tối mặt mày. Nghiêm Tiêu sớm đã ôn tập xong trước khi thi hai tuần, đặc biệt chờ để đắc thắng cô.

Nghe nói khi ký túc xá nam của họ tập trung đánh bài, người thua sẽ bị dán đầy giấy ở trên đầu, đi lại giữa đường biểu diễn để mọi người xem ba phút.

Mạc Nhan không ngờ rằng anh sẽ dùng chiêu này đối phó với cô, chỉ thấy Nghiêm Tiêu kéo tay của cô, nói một cách dứt khoát:

- Làm sai một câu, thì sẽ viết lên tay ba chữ, đến khi viết đầy lên tay thì viết lên mặt.

Mười một giờ kém mười, Mạc Nhan ngáp ngáp ngáp dài quay về ký túc xá, trên tay đầy những chữ: “Tôi là lợn”.

Bạn cùng phòng Mạnh Mạnh thấy thế nói khẳng khái:

- Sư huynh Nghiêm nhiệt tình nhỉ, bây giờ mới tha cho cậu.

Mạc Nhan bị chính cho toàn thân đau xót, đến sức lực đuổi cô bạn đi cũng không có rồi, một mạch đi vào phòng vệ sinh:

- Nhanh giúp tớ tính thời gian, cố gắng xong trước khi tắt đèn.

Mạnh Mạnh đứng ở ngoài cửa, cách hai phút lại báo thời gian:

- Cách 11 giờ còn 8 phút...6 phút...2 phút, nhanh lên...

11 giờ đúng, Mạc Nhan rời phòng tắm, toàn lầu ký túc xá là một màn đêm tối.

Mạc Nhan mò điện thoại, gửi một tin nhắn khổ sở:

- Sư huynh, anh tha cho em nhé, em cũng không dám nữa...nếu anh không yên tâm thì xóa hết tất cả những văn bản ở trên máy tính của em đi...

Chỉ là, bên trong còn giấu các loại văn khác nữa.

Chưa đầy một phút, trên màn hình điện thoại xuất hiện tin báo: Có một tin nhắn. Mạc Nhan ấn nút xem, chỉ là mấy chữ lạnh lùng: “Sáng mai 6 giờ 15 phút”.

Mạc Nhan trèo lên giường, đắp kín chăn, chưa kịp thương xót và rơi lệ thì đã ngủ mất rồi.

Có người nói, tàn bạo, thật sự là tàn bạo đến tận tâm can, một mặt vừa rơi lệ một mặt lại cảm thấy rất thoải mái.

Mạc Nhan phẫn nộ. Lúc mới nghe câu này, cô còn chưa tự thân cảm nhận, bây giờ thì cô đã có ý muốn đi chết. Chỉ là khí thế của Nghiêm Tiêu quá mạnh, khi bắt đầu cô còn chưa kịp phản kháng, đợi đến lúc cần phản kháng thì đã không còn sức lực bùng phát vũ trụ nhỏ nữa rồi.

Tuần lễ thi cử trôi qua nhanh chóng, chính xác là chỉ có thể dùng một từ “nhanh”. Mạc Nhan nhớ hôm qua mới thi môn đầu tiên mà trong chốc lát đã thi môn cuối cùng rồi.

Thi môn cuối cùng xong, đã có vài môn có kết quả rồi.

Mạc Nhan mở hệ thống sinh viên ra xem, cảm thấy kinh ngạc không thôi, số điểm hoa lệ này là ở đâu ra? Dò hệ thống điểm số còn có thể dựa theo danh sách tự động phân ra thành tích chuyên ngành, cô chọn mục tự động sắp xếp, xem thứ tự sắp xếp theo danh sách, chỉ muốn khóc to.

Nếu không phải vì thành tích học kỳ của Mạc Nhan quá bình thường, cô có được học bổng cũng không thành vấn đề.

Cô lôi điện thoại, chụp ảnh làm chứng.

Nghiêm Tiêu đang bước vào khu Toán học của khoa máy tính.

Khu Toán học của khoa máy tính luôn được sắp xếp mạnh mẽ mà đơn giản.

Chúng không cần sắc sỡ, không cần từ ngữ hoa hòe, chỉ có logic nghiêm ngặt và suy tính chính xác. Tất cả những phát hiện có sức sáng tạo đều được hình thành từ tầng tầng lớp lớp tư duy nghiêm ngặt.

Còn khoa văn học không cần lý tính, chỉ cần nghiêm ngặt cẩn thận, bạn có thể tưởng tượng một cách tự do. Loại tưởng tượng đó là lãng mạn, là bất ngờ, lại có ý vị khác thường.

Anh mập từng viết với tình cảm sâu sắc như thế ở đơn xin chuyển chuyên ngành của mình.

Con người là cần có những tình cảm tùy ý. Còn nhân sinh lại cần không ngừng tìm kiếm những cái khác bản thân mình chưa có ở bạn khác giới.

Giáo viên hành chính bị làm cho hết sức sững sốt, cuối cùng cũng bật đèn xanh.

Nghiêm Tiêu đứng lúc bước vào phòng làm việc, rồi nghe tiếng chuông điện thoại reo lên. Anh ấn nút nhận, xem tin nhắn của Mạc Nhan: Anh Tiêu, anh là ngọn đèn soi sáng cuộc đời em.^_^ Kể đó là bức ảnh kết quả thi cử.

Người nào đó thường cái tốt không học mà học cái xấu thì nhanh, học những lời nói hồ đồ, dộc phét của anh mập một cách thành thực.

Nghiêm Tiêu hết cười nổi, rút danh bạ gọi số của anh mập:

- Hôm nay cậu mời cơm, nhớ là tắm rửa sạch sẽ, trả không nổi thì chịu. Tổ và Mạc Nhan sẽ không giúp cậu trả.

Phổ sinh viên của đại học Z hết sức phồn hoa, một dãy toàn đều là quán cơm nhỏ, trời nam đất bắc, chua cay mặn ngọt gì cũng có.

Trong đó, được giới sinh viên thích nhất là canh cá.

Bưng lên bàn nhất định là có đủ loại, bên trong có giá đỗ, rau chua, nấm kim chi..., còn có những miếng cá cực mỏng, dưới đáy canh là một màu đỏ, là những quả ớt chính hiệu.

Lúc bắt đầu, khó tránh khỏi có sinh viên không quen ăn cay. Có thể sau khi ăn canh cá này, thì thích ăn cay, không cay không được, nhắc ông chủ: “Đừng ớt ít cay mà phải là cay nhất, càng cay càng tốt”.

Bởi vì là buổi trưa nên sinh viên ra ngoài ăn đặc biệt nhiều, đông chật kín cả một tiệm nhỏ.

Mạc Nhan nhớ là học kỳ này có một giáo viên từng học ở một trường nổi tiếng nào đó bên Mỹ dạy về pháp luật kinh tế, vị giáo viên này mang chất giọng nửa Hồng Kông nửa Đài loan lên lớp, tùy ý đến mức độ la cà, thậm chí còn thích nói câu: “Mấy cô cậu sinh viên này, làm sao lại thích ăn đồ ở những tiệm bẩn thỉu bên ngoài, những tiệm nhỏ ở phố sinh viên đều là thùng rác, mấy cô cậu lại không chê bẩn”.

Mạc Nhan mỗi lần nghe vậy đều nổi da gà.

Mọi người đều không để ý lắm. Khi tụ tập ở phố sinh viên ăn uống, thường sẽ thấy có người cầm dĩa mà mô phỏng giọng điệu của người nào đó: “Đối diện là thùng rác, cô cậu cũng không chê bẩn, thật đáng ghét...đáng ghét chết mất, đáng ghét...”

Đến cuối học kỳ khi đánh giá điểm cho giáo viên giảng bài, giáo viên đó có điểm thấp nhất từ trước đến nay trong lịch sử. Có thể thấy ở trường học, làm mưa làm gió nhất định là sinh viên.

Canh cá nóng hôi hổi được bưng lên bàn.

Anh mập tỉ mỉ ngấm chậm gang đưng đầy canh cá, than rằng: (người TQ gọi canh cá ở quán thường thường là đưng trong những chậu lớn)

- Bi kịch, sao không phải là chậu gốm Thanh Hoa?

Mạc Nhan mở đôi đũa tre nói:

- Mọi người đều ra ngoài ăn vào lúc này, đương nhiên chậu gốm không đủ dùng rồi.

Anh mập gõ gõ vào chậu gang:

- Tổ cảm thấy đây giống như chậu rửa chân ấy...

Đôi đũa rơi vào đầu anh mập, Mạc Nhan phản bác:

- Đó gọi là thực dụng!

Nghiêm Tiêu nghe hai người thảo luận, bỗng cảm thấy mất cả hứng ăn.

Tên mập oán trách than thở rằng:

- Mấy cô học kinh tế, lúc nào thực dụng, không chút lãng mạn...

Mạc Nhan sững sờ, sư huynh mập, anh rõ ràng cũng từng học kinh tế đó. Bất luận là chọn nguyên liệu hay chất lượng cũng đều là vậy. Chỉ là vào năm hai, anh mập tự đứng lại viết đơn xin chuyển chuyên ngành, chuyển từ khoa máy tính sang khoa Trung Văn, việc này lúc đó làm cả trường kinh ngạc, được liệt vào là một trong những câu đố không thể giải của đại học Z.

Mà sau đó trường khoa của hai khoa lại đều phê chuẩn, cũng đủ để làm người ta bàn tán.

Anh mập cắn một miếng cá, chú ý tới Mạc Nhan:

- Nghe nói học kỳ này em thi rất tốt, chắc chắn có một suất học bổng rồi, ôn tập rất vất vả nhỉ?

Mạc Nhan dừng lại, liếc trộm Nghiêm Tiêu, chỉ thấy anh vẫn không có chút biểu cảm, bèn nói rằng:

- Đều là công lao của Nghiêm sư huynh ... là vất vả một chút...đừng nhắc nữa...

Anh mập cúi đầu ăn, nói một cách hàm hồ:

- Xem ra học hành thật là rất đau đớn...

Mạc Nhan cầm cuốn menu, vui vẻ nói:

- Sư huynh, em cũng không khách sáo với anh nữa, thêm mấy món nữa là ok.

Bữa cơm này toàn là đồ ngon giá rẻ.

Mạc Nhan vui vẻ đi bộ để tiêu hóa sau khi ăn, thuận miệng hỏi Nghiêm Tiêu:

- Anh về nhà luôn à? Chờ chút nữa bố em đến giúp em chuyển đồ, bắt xe khách thuận tiện hơn là đi xe buýt.

Cô và Nghiêm Tiêu đều là sinh viên vùng này.

Chỉ là vị trí địa lý của đại học Z khá hẻo lánh, đường từ ký túc xá đến trạm xe buýt cũng hơi xa chút. Có người còn coi đó là phương thức tốt để vận động gân cốt.

Nghiêm Tiêu đi thẳng một mạch, anh chân dài người cao, bước một bước xấp xỉ gần với Mạc Nhan bước hai bước, nói:

- Không về vội, ngày mốt có khoá học thực tiễn gần.

Mạc Nhan nghe anh nói như thế cũng không có gì là bất ngờ, nhìn xa có một bóng người thấp thoáng bước lại. Những cô gái ở độ tuổi này đều xinh đẹp, thanh xuân tràn đầy, hoặc là hoạt bát hoặc là ngại ngùng, còn có chút nho nhả. Nhưng vị trước mắt, đến Mạc Nhan cũng không thể không thốt lên đây đúng là tuyệt đỉnh của tuyệt đỉnh à.

Tóc dài, da trắng, đúng là đẹp mọi nơi mọi lúc, trang điểm kiểu cổ điển.

Từng có người thảo luận trong BBS (mạng tập thể) của trường, phong cách học tập của đại học Z thật quá nghiêm ngặt, tài nguyên thiếu thốn, tài nguyên bồi bổ cho hai con mắt lại càng tuyệt chủng. Một vị sư huynh của trường này còn viết trong một bài luận dài, nói là sự tồn tại của những nữ thạc sỹ, nữ tiến sỹ, phó tiến sỹ là do họ không tìm được bến đỗ nên quay lại lao đầu vào giới học thuật, đó là một sự bi ai của nữ giới.

Từng có nhiều lúc, Mạc Nhan cảm thấy đại khái đúng là như vậy, nhưng khi nhìn thấy nữ giáo viên hướng dẫn của mình cô mới cảm thấy đó mới là nói không có căn cứ.

Vị giáo viên hướng dẫn đó, học vị cao, thu nhập cao, xinh đẹp dịu dàng, có xe có nhà, thiếu thốn duy nhất là không chồng. Lúc cô ấy nói về chuyên ngành của mình thì tràn đầy tình yêu nghề nghiệp của bản thân. Không phải không cần mà là đã có sự bồi đắp khác, đã thấy đầy đủ và thỏa mãn.

Nữ sinh thời nay đã không còn là vật phẩm phụ thuộc của nam sinh. Tuy không đạt được sự bình đẳng hoàn toàn, nhưng ít ra cũng đã có tiến triển.

Bóng dáng yểu điệu bước tới trước mặt rồi dừng lại. Quý Nhiễm Nhã nhìn Nghiêm Tiêu, nói nhỏ:

- Tỷ nữa em đến tìm anh.

Nghiêm Tiêu gật đầu, đi lướt qua cô ấy.

Anh mập ghen tỵ đỏ con mắt, chỉ nói:

- Cậu làm quen với hoa khôi từ khi nào vậy, sao không nói với anh em một tiếng!

Nghiêm Tiêu nhún vai:

- Có một lần cô ấy gọi tớ, tớ lúc đó căn bản là không nhận ra cô ấy.

Mạc Nhan thở dài. Cô chút nữa là tưởng tượng ra hoàn cảnh đó. Quý Nhiễm Nhã là phó chủ tịch của hội sinh viên trường, lại là hoa khôi, toàn trường không ai là không biết cô ấy. cô tưởng là Nghiêm Tiêu nhất định sẽ nhận ra mình, vì thế mới dừng lại chào hỏi, kết quả Nghiêm Tiêu chỉ có hỏi cô ấy có một câu:

- Bạn là ai?

Anh mập lại được một phen ghen đến đỏ mắt:

- Hoa khôi là nữ thần của toàn thể sinh viên nam khoa văn học chúng tớ đó.

Mạc Nhan đến trước lầu ký túc xá, chào hỏi xong thì chạy biến.

Nơi có phụ nữ là có tám chuyện.

Cô bước vào phòng, câu đầu tiên là:

- Tớ đã được chứng kiến một cuộc gian tình!

Ba cô gái còn lại lập tức lộ mặt ra, hỏi lao nhao:

- Gian tình gì? Gian tình ở đâu? Gian tình của ai với ai?

Sau khi nghe ngắn gọn câu chuyện xong, Mạnh Mạnh nói:

- Nói mới nhớ, tối qua tớ còn gặp chị Quý với anh Nghiêm đứng nói chuyện với nhau ở siêu thị đó.

- Hình như hai ngày trước họ còn mượn sách ở thư viện cùng nhau.

- Í í í.....

.....

Tất cả các con mắt đều sáng lên rút ra kết luận cuối cùng: Một cặp mới của trường sắp xuất hiện.

Mạc Nhan về nhà bắt đầu kỳ nghỉ hè.

Nghỉ hè là để tăng cân và làm biếng. Mạc Nhan ngủ no hai ngày mới nghĩ ra đã một tháng rồi chưa online, khi nghĩ ra cũng chưa muốn ép mình làm ngay. Đó là chuyện chưa từng có từ trước đến nay.

Mạc Nhan mở máy tính, đăng nhập trò chơi, trong nhóm đang nói chuyện với nhau rất rôm rả, nhưng có những cái tên xuất hiện hết sức lạ lẫm.

Chưa đủ một tháng mà cảm thấy như mình đã lạc hậu.

Mạc Nhan thở dài, không có tâm trạng luyện cấp bậc, nên để nhân vật đến một nơi yên tĩnh làm thuốc. cách một hồi trên màn hình máy tính xuất hiện cửa sổ nói chuyện của QQ, Y Liên gửi đến một biểu tượng tràn đầy lửa nói rằng:

- Bạn không lên mạng bao lâu rồi? Gần đây nhóm có rất nhiều thay đổi, Công tử vô đạo suốt ngày chơi trò tình cảm. Mấy ngày gần đây họ đang luyện cấp bậc, ngày nào cũng thấy họ rất tình cảm đó.

Y Liên là bạn học cấp ba với Mạc Nhan, quan hệ giữa hai người rất tốt, lúc đầu chơi Kiếm vũ cũng là do Y Liên lôi kéo cô chơi cùng.

Mạc Nhan nhìn đoạn hội thoại đó, trong chốc lát không phản ứng kịp. Cô tự nhủ là do ôn tập quá vất vả nên mới nghe không hiểu lời người bên kia nói, bèn trả lời:

- Nói thế nào nhỉ, tớ chưa chính thức cưới thì sao đã trở thành hạ đường phu (vợ bị giết chồng) rồi thế?

Y Liên hiểu ra:

- Chưa cưới người ta thì không gọi là hạ đường phu được rồi.

Mạc Nhan gửi một cái mặt cười:

- Tớ không tức giận, loại đàn ông đó, bất luận là anh ta đá tớ hay tớ đá anh ta, tớ đều chán ghét, đúng không?

Y Liên nghĩ, đó đúng là phong độ tốt, thật là tốt.

Chỉ thấy ở cửa sổ trò chuyện xuất hiện hàng chữ:

- Nhưng cuối cùng tớ lại bị đá, thật là mất mặt.

- Nhưng lại có một câu nói rằng, thành thật tức là bạn đã thua...

Y Liên một lần nữa hiểu ra nói:

- Rất cuộc cậu muốn nói gì?

Mạc Nhan nghĩ ngợi một chút, tâm trạng bình tĩnh viết:

- Tớ cũng không biết.

Mạc Nhan ngồi một mình ở một góc của môn phái làm thuốc, hộp thoại bỗng nhiên xuất hiện câu thoại.

Bà xã, lâu rồi không gặp em, nhớ chết được. (hình trái tim)

Mạc Nhan lúc đó như đờ ra, đàn ông quả là động vật biết nói dối không chớp mắt nhất thế giới này. Cô nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời:

- Không phải anh cưới vợ mới rồi sao? Kết hôn mà không gửi thiệp mời cho em.

Trong game online Kiếm vũ, hệ thống kết hôn có thể nói là cực kỳ RP, đầu tiên cần một nhóm đến chỗ Nguyệt Lão làm nhiệm vụ, chờ đến khi mức độ cảm tình của hai người đạt được 500 điểm, lại chuẩn bị các đạo cụ dùng cho hôn lễ, sau đó đặt hôn trường rồi mới có thể thành lễ.

Công tử vô đạo đã cùng người khác tìm hiểu tình cảm, đương nhiên là vì hôn nhân.

Mạc Nhan tự nhủ, mình không sẵn sàng cho việc tham gia vào vòng xoáy tình cảm tay ba này.

Công tử vô đạo: – Bà xã nói gì thế? Anh có vợ mới lúc nào đâu? Anh từ đầu đến giờ chỉ yêu mình em.

Mạc Nhan không những nổi da gà mà cô còn muốn nôn. Cái gì gọi là “Anh từ đầu đến giờ chỉ yêu mình em”, họ đến gặp mặt cũng chưa gặp mặt, đối phương là vương trôn hay méo cũng đều không biết.

Cô vốn muốn trả lời “Anh lại chưa từng gặp em lấy đâu ra mà yêu.”, nhưng nghĩ lại lập tức quên đi ý này. Máy phục vụ của nơi cô ở là một khu nào đó của Hoa Đông, những người cùng chơi đều cùng một thành phố. Cô đã đến tuổi này rồi, cũng không muốn lại chơi cái trò vô vị là gặp bạn trên mạng.

Cách một hồi, Công tử vô đạo lại gửi một tin nhắn:

- Bà xã, em ở chỗ nào? Anh đến tìm em được không?

Mạc Nhan giả vờ không hay biết gì:

- Anh tìm em có việc gì? Hôm nay em không luyện cấp bậc.

- Quá lâu không gặp rồi, muốn đến gặp em.

Mạc Nhan nghĩ một lúc rồi gõ câu:

- Vừa hay em mới bán nguyên liệu kiếm được ít tiền, anh bây giờ đủ tiền dùng không?

Mạc Nhan là một người như thế.

Luyện cấp bậc, cô làm biếng; chạy làm nhiệm vụ, không có chỉ dẫn thì lạc đường, nhưng buôn bán, rất chi là được, chiêu tử là bán giá rẻ, lại không thể hiện ra là mình có tài sản. Mạc Nhan nhớ lại lúc bắt đầu chơi Kiếm vũ, không quen với người khác, cũng chưa gia nhập bất cứ nhóm nào, chỉ có cô và Y Liên cùng dựa vào nhau. Lúc đó quen Công tử vô đạo, anh từng cho cô mấy trang bị cơ bản.

Lúc đó, họ vẫn đều là lính mới.

Cô lặng lẽ chờ, chờ Công tử vô đạo trả lời cô:

- Bà xã thật tốt (hình trái tim), em ở đâu anh tới!

Mạc Nhan kích chuột, nữ tử của Y mẹ phiêu phiêu đứng dậy, chạy đến nhân viên bảo quản vật phẩm. Cô rút ra 200K, nói với Công tử vô đạo địa điểm giao dịch, sau đó trực tiếp gửi giấy báo về thành.

Dòng người nhộn nhịp.

Lúc này sắc xuân bên đường, hoa dương liễu nở rộ. Nơi cầu Ngọc là những thiếu niên cưỡi ngựa đi qua, trên đài Dương liễu người người nhìn nhau.

Kiếm vũ là một trò chơi có đồ họa tương đối xuất sắc.

Mạc Nhan không chờ đối phương cưỡi ngựa đến gần thì đã bắt đầu mở giao dịch, để toàn bộ vàng trong tay nải giao cho đối phương. Dùng số vàng này mua những trang bị mà trước đây đối phương mua cho, không thiếu một cái nào.

Sau khi giao dịch xong, cô gửi một tin nhắn cho Công tử vô đạo:

- Như thế em sẽ không nợ anh nữa.

Người cầm tiền của phụ nữ mà không biết xấu hổ như thế, làm bạn cũng thấy ghét. Mạc Nhan gõ bàn phím, quên việc ai là người đầu tiên đưa ra việc cho người ta tiền.

Chờ đến buổi tối lên mạng, khi cùng với người trong nhóm diệt yêu quái, Mạc Nhan mới hiểu rõ cái gì gọi là đối nhân xử thế.

Công tử vô đạo nói chuyện riêng với cô:

- Bà xã, em còn vàng không? Anh muốn mua chút đồ, nhưng tiền không đủ.

Mạc Nhan có chút kỳ lạ, dùng vàng trả nhân tình mua trang bị vật phẩm loại tốt đương nhiên không đủ, nhưng muốn mua thuốc mua nguyên liệu v.v...thì anh ta quá đủ.

Mạc Nhan đang muốn hỏi anh ta muốn mua gì, chỉ thấy Y Liễn gửi tin nhắn QQ đến:

- Mạc Nhan, Công tử hỏi mượn tiền cậu không? Anh ta vừa mới hỏi mượn tớ. Cậu đừng có cho anh ta mượn, anh ta dùng để mua đồ dùng cho hôn lễ.

Mạc Nhan sửng sốt, cảm thấy những việc làm trước đó của bản thân thật ngu xuẩn. Tuy cô không xem việc kết hôn trong game là thật nhưng bây giờ đối phương bội ước, còn muốn cô đưa tiền cho đi kết hôn, đó quả là quá quắt. Cô chơi game, chủ yếu là muốn không cần suy nghĩ mà sống thoải mái, lại bị người vô duyên có chọc giận.

Hơn nữa, nếu là chọn đàn ông, thì lúc đầu cũng cần chọn một người có phẩm chất có tu dưỡng.

Y Liễn tiếp tục gửi tin nhắn QQ cho cô nói:

- Lúc chiều cậu không lên mạng, có người trong nhóm còn nói đến chuyện này. Tớ còn lưu lại hình, cậu có cần xem không?

Mạc Nhan nói dứt khoát:

- Không cần xem đâu.

Việc này nghe thôi cũng đã tức, không bằng mắt không thấy để lòng yên ổn.

Cô không nói chuyện với Công tử vô đạo, trực tiếp xóa khỏi list bạn tốt, rời nhóm. Cấp bậc của cô ở trong nhóm không tính là cao, nhưng lại là cao nhất trong chức danh hỗ trợ, cô rút nhóm, nhóm trưởng nhóm phó lập tức đến lôi kéo ở lại.

Mạc Nhan không muốn giải thích, một mạch chạy đến ngoại thành, khi đi qua ngoại ô thành phố, gặp hai người chơi cấp hơn 50 đang PK những người chơi mới qua lại. Hai người thấy cô đến, cầm dao, dùng kiếm, tập trung chào hỏi Mặc mặc khắp thùy.

Mạc Nhan hiểu ra, hai vị này đại khái là những người chơi chưa lâu, lại không nhận ra cô có cấp 80, trên thân là một bộ trang bị phòng ngự cao, cô đứng thế để họ chém, cũng chém được một lúc. Vì thế cô quyết định tuân theo phương châm hiệu suất cao, chờ họ chém từ từ không bằng trực tiếp đưa họ về thành cứu sống.

Mạc Nhan ấn phím nóng, chuyển sang trạng thái PK, dùng chiêu thức tấn công duy nhất treo một người trong đó, ngoài ra ép khó một người muốn về thành, còn chưa chạy đến cổng thành, đã bị nữ hiệp y sam phiêu phiêu tàn sát.

3. Chương 03

Mạc Nhan đứng dậy pha một ly trà sữa, khi về chỉ thấy bên đường đứng một dãy bóng màu xanh.

Người đó đứng dưới tán cây đầy hoa, tóc đen phát phối, sau lưng có một cây kiếm đeo lệch, ẩn ẩn hiện hiện, lúc rõ lúc không.

Mạc Nhan nhìn tên trên đầu người đó thì bỗng dừng lại.

Túy đập thanh thu. Cái tên này rất quen, hình như đã từng thấy ở đâu. Cô đến xem bảng danh sách cao thủ, xếp ở vị trí thứ năm quả là Túy đập thanh thu.

Cần biết là những cao thủ trong top 10 đều là nhân vật xuất quỷ nhập thần, cô cũng chưa gặp qua mấy người.

Chỉ thấy Túy đập thanh thu di chuyển một bước, trên đỉnh đầu xuất hiện bốn chữ: Anh là Nghiêm Tiêu.

- ...Oh!

Một ngụm trà sữa của Mạc Nhan trào ra máy tính.

Cô chết lặng.

Nghiêm Tiêu nheo mắt nhìn màn hình hiển thị, chỉ thấy Mặc mặc khắp thụy đứng trơ ở đó, một chút phản ứng cũng không có. Đoán là chút nữa thể nào cũng hỏi một đống câu hỏi.

Nhưng anh đoán sai rồi.

Mặc mặc khắp thụy rất lâu mới nói một câu:

- Anh Tiêu, không bằng chúng ta kết hôn nhé?

Lần này thì đến lượt anh bị sặc.

Mất một Công tử vô đạo, lại nhặt được một Túy đập thanh thu, lời lỗ thế nào cũng quá rõ ràng rồi.

Mặc mặc khắp thụy vui mừng kéo anh chàng tuần tú áo xanh đến chỗ Nguyệt lão định ước, vì đường quá xa, chạy một lúc mà chưa tìm thấy chỗ. Túy đập thanh thu cuối cùng cũng không nhẫn nại được nói:

- Cưỡi ngựa đi, anh chở em.

Hình thức giao lưu giữa nam và nữ trong Kiếm vũ đều có chút không khí bong bóng màu hồng, trong đó thích nhất là nam nữ cùng cưỡi ngựa. con gái trong game được nhắc lên ngựa, giống như chú chim non ngồi trong lòng người con trai.

Mạc Nhan gửi hình ảnh này cho Y Liễn xem, Y Liễn lập tức hỏi:

- A...a...a..., đó không phải là cao thủ Túy đập thanh thu vang danh thiên hạ sao?! Cậu và anh ta có quan hệ này từ khi nào?! Trò chơi này tớ chơi đã lâu như thế, đây mới là lần đầu gặp Thanh thu thật.

Mạc Nhan hết sức vui vẻ trả lời:

- Bởi vì chúng tớ sắp kết hôn mà.

- Mà tuy tớ cầu hôn nhưng người ta đồng ý rồi.

Thật ra thì Nghiêm Tiêu vẫn chưa trả lời Được hay Không được, cơ mà theo một quy tắc nào đó, Mạc Nhan vẫn cảm thấy điều đó đại biểu là anh đã chấp nhận trên một mức độ nào đó. Rất cuộc có thể lấy một cao thủ thiên hạ, chuyện này thực sự rất là có mặt mũi.

Hai người kết sợi tơ hồng ở chỗ Nguyệt lão, hợp nhóm tăng cường mức độ tình cảm.

Mạc Nhan đang lúc đánh yêu quái thì hỏi:

- Sư huynh, tại sao anh lại đặt cái tên này? Đó không phải là phong cách của anh chứ?

Đối phương không trả lời. Chỉ thấy tư thế diệt yêu có chút hung dữ, ra hết mấy chiêu thức thì biến một vùng trở nên hoang sơ, không có một tắc đất cho yêu quái sống sót.

Mạc Nhan hưởng thụ việc trốn đằng sau mà thu lấy điểm kinh nghiệm, nhìn cột kinh nghiệm dần dần thay đổi. Thực sự bây giờ cấp bậc của cô đã không còn thấp nữa, mỗi lần thăng cấp đều chậm chậm khiến người ta sốt ruột.

Bỗng nhiên, Túy đập thanh thu thu kiếm:

- Còn lại cậu đánh đi, tôi nghỉ một lát.

Mạc Nhan tưởng rằng những lời này là nói với bản thân, nhất thời rất bức bối. Địa điểm Nghiêm Tiêu chọn để luyện cấp bậc, đẳng cấp của yêu quái còn cao hơn cô, căn bản là đánh không lại. Cô chưa kịp nói gì thì đã thấy một người chơi đàn đi lại, áo bay phất phới, ngồi xuống, đặt đàn trên đầu gối.

Khi Mạc Nhan thấy bốn chữ “Tiêu sương dạ vũ” trên đỉnh đầu đối phương, một chút nữa thì rối loạn.

Túy đập thanh thu xếp thứ năm trên bảng cao thủ thiên hạ, mà Tiêu sương dạ vũ nhưng lại xếp thứ hai, mà còn là người chơi nữ duy nhất trong số mười người.

Thực ra những cái này đều không tính là hiếm thấy nhất, việc hiếm thấy nhất lại là Tiêu sương dạ vũ có mối quan hệ rất tốt với những người chơi nam. Có một lần mấy người chơi nam có luận đàn bình luận về những người chơi nữ nổi tiếng, dung từ đánh giá hết sức khắt khe nhưng duy nhất lại khen ngợi Tiêu sương dạ vũ.

Tương truyền Tiêu sương dạ vũ là người vừa dịu dàng vừa hào phóng, lại biết làm nũng đúng kiểu con gái, cũng có tính khí của trẻ con, có khí chất cổ điển, tài năng xuất chúng, lại là người con gái thần bí đa sầu đa cảm đối với nguyệt không vọng đối với hoa sinh tình. Nhưng thường là người chơi nam, luôn một lòng có cảm tình với cô, cuối cùng dù bị hạ gục bởi Tiêu sương MM, chết cũng không hối hận.

Mạc Nhan thấy cái dáng nhỏ nhắn của người chơi đàn chỉ cảm thấy lạnh buốt ở dưới gót chân:

- Trừ phi, Tiêu sương dạ vũ chính là...

Nghiêm Tiêu đưa cho cô một đáp án khẳng định chắc chắn:

- Là Chư Việt Ninh.

Chư Việt Ninh, tức là anh mập người đã bị mọi người quên tên thật từ lâu nay.

Mạc Nhan cảm thấy bản thân như đang nằm mơ, tay run run gửi đi một hình đầu người đầy đường đen nghi vấn:

- Là anh mập...ồ không, sư huynh đồng tính chuyển giới.

Tiêu sương dạ vũ che mặt, nhẹ nhàng hất tay áo, thẹn thùng nói:

- Đáng ghét, làm sao có thể nói người ta như vậy chứ?

Mạc Nhan một lần nữa làm một ngụm trà sữa phun ra màn hình máy tính, rút mấy tờ giấy lau lau, cầm điện thoại gọi số của Nghiêm Tiêu:

- Lẽ nào anh mập lại dùng phương pháp đó mê hoặc không biết bao nhiêu người chơi nam.

Giọng của Nghiêm Tiêu nhẹ xuống từ trong điện thoại chậm chậm truyền tới, nghe rõ là vừa nói vừa cười:

- Chính xác là có người thích như vậy.

Mạc Nhan lập tức hiểu ra vấn đề:

- Thì ra anh mập còn có thể mê hoặc nam giới.

Nghiêm Tiêu chỉ cười không nói gì.

Vừa rồi cô kích động mới gọi điện, bây giờ không thấy động tĩnh gì của đầu dây bên kia, lại không biết nên nói gì, chỉ có thể lắp bắp hỏi:

- Thực tế là mấy anh chơi bao lâu?

- Nửa tháng.

Nghiêm Tiêu hơi dừng lại rồi lặng lẽ đáp.

- Quá nhanh.

Mạc Nhan cầm điện thoại, rơi vào trạng thái im lặng. Đại khái là cô đã hồn lìa khỏi xác rồi, căn bản không thể nói chuyện. Về điểm này mà nói, cô cũng tự khinh bỉ bản thân. Chỉ là thấy cô không nói gì, Nghiêm Tiêu cũng không nói gì.

Trong lòng Mạc Nhan thấy lúng túng, tình trạng thế này tiếp tục thì không phải là lãng phí tiền điện thoại sao?

Cô cất giọng:

- Sư huynh à, hôm nay em quên nộp tiền điện thoại...

Giọng Nghiêm Tiêu nhỏ nhẹ:

- Ủ?

- Thực ra hôm trước đã không đủ rồi..

- Vì vậy?

- Em ...phải...cúp...điện thoại rồi!

Nghiêm Tiêu trầm xuống một chút rồi nói nhẹ nhàng:

- Oh, em cúp đi.

Mạc Nhan bỏ điện thoại xuống, bắt đầu nhìn lại màn hình máy tính, chỉ thấy người đánh đàn xinh đẹp đó đã diệt hết tất cả những yêu quái xung quanh, đang trong lúc cười một cách điên cuồng không chú ý đến hình tượng:

- Ha ha ha ha ha ha, anh mập của em rất lợi hại nhé, ha ha ha ha ha!

Mạc Nhan nghĩ, lẽ nào đó gọi là “Hào phóng như gió”...

Thế giới này hỗn loạn rồi...

Cô nói trái với ý mình nghĩ:

- Thật là lợi hại, lợi hại...

- A ha ha ha, không phải sùng bái anh đâu, đó chỉ là một kỹ xảo nhỏ, không đáng cười, không đáng cười!

Mạc Nhan kịp thời cắt đứt lời của anh:

- Nhưng người chơi đàn là anh và đạo sĩ là sư huynh, tên của hai nhân vật này quả là rất tương hợp à.

Anh mập rất đặc ý:

- Cái tên có đầy đủ khí chất cổ điển và nội hàm này đương nhiên là anh đặt rồi. Như Nghiêm Tiêu đến Lý Hạ và Lý Thương Ân cũng không phân biệt được, làm sao có thể biết đặt?

Mạc Nhan chống cằm suy nghĩ. Đại khái là Nghiêm Tiêu không phân biệt được giữa Lý Hạ và Lý Thương Ân. Chỉ cần anh cảm thấy điều đó không có tác dụng gì với anh thì anh không cần quan tâm. Hầu như từ rất lâu rồi, anh muốn làm gì, muốn có được giải thưởng gì, đều không bỏ lỡ. Lúc lên cấp ba, anh nói thích không khí trường cấp ba trọng điểm nào đó, sau đó anh quả nhiên được chuyển thẳng đến đó. Anh nói, anh chỉ có thể đạt được vị trí thứ hai giải nhảy cao nhảy xa hội khỏe phù đồng của trường, sau đó quả là cũng đạt vị trí thứ hai.

Làm người, luôn không thể việc gì cũng như ý vậy? Nhưng Nghiêm Tiêu lại thế.

Mạc Nhan có lúc cũng nghĩ, nếu có một ngày, khi kế hoạch không kịp với biến số, anh sẽ dự định xử lý thế nào.

Đương nhiên, cô tuyệt đối không phải là hi vọng trong vui mừng và tai họa.

Anh mập lại đắc ý nói:

- Lúc đầu anh đăng ký hai cái tên cao sang, một là người chơi đàn, một là đạo sĩ. Căn bản là muốn chờ chúng lớn một chút, sau đó để chúng kết hôn. Nhưng mới luyện được không bao lâu, anh lại cảm thấy chức danh đạo sĩ này không phải là để chơi, xuất chiêu cũng đứng ở đó ngây ra rất lâu để tạo pose (dáng), khi PK thật ai còn chờ bạn tạo dáng, cái thời gian này cũng đủ để người khác chém vài nhát rồi. Vì vậy anh vứt cái nick này cho Nghiêm Tiêu.

Đối với việc đạo sĩ thích tạo dáng, Mạc Nhan cũng tán đồng:

- Đạo sĩ ra chiêu thực sự là rất chậm, không đủ sức công kích lớn.

Anh mập nói:

- Hơn nữa hai cây đao kỹ thuật của Nghiêm Tiêu, một đao là chém người khác, một đao là kích thích bản thân, anh cũng không yên tâm gả con của nhà anh cho cậu ta, thật là không biết cậu ta làm sao lại được xếp vào bảng anh hùng thiên hạ...

Anh mập còn đang lên giọng khoe khoang, chỉ thấy một đạo đao kiếm từ trên trời đưa xuống, chấn động từ cách ba bước tới người đánh đàn, vết máu tuôn rơi. Tà áo xanh của Túy đập thanh thu bay phấp phới, rút kiếm, kiếm hoa sáng quắc hết sức xinh đẹp.

Mạc Nhan ... họ không phải đang chuẩn bị PK ở cái chỗ quái quỷ này chứ? Nhờ hai bên đều bị thương, cô chỉ có thể dùng cái chết về tới thành, sự chết chóc của người chơi sẽ khiến mất điểm kinh nghiệm.

Tiêu sương dạ vũ lấy ra Thất huyền cổ cầm:

- Có giỏi thì PK, ai sợ ai?

Người chơi đàn nói xong câu này thì lập tức ngồi xuống nói:

- Tôi quên mang thuốc, chờ tôi chút rồi trả lời.

Mạc Nhan hiểu ra, lập tức đưa máu cho Tiêu sương dạ vũ:

- Các anh đánh thật? Vậy em phải làm gì? Có phải là chờ khi một người chết rồi cứu sống?

Nghiêm Tiêu nói:

- Em đứng sang một bên nhìn.

Mặc mặc khạp thụy ngoan ngoãn lui về một bên, xem hai cao thủ chuyển sang trạng thái PK.

Theo lời của anh mập mà nói, đó là trận chiến giữa những người đàn ông, chết thì chết một cách hoành tráng, đánh không ra gì thì không cần đánh.

Mạc Nhan xem những tuyệt kỹ mà hai bên liên tiếp đưa ra của môn phái mình, đẹp dễ kỳ diệu đến tuyệt vời, những yêu quái xung quanh vừa chạy đến chưa kịp hoạt động gân cốt đã bị giầy xéo một cách vô tình. Chờ đến khi người đánh đàn đàn một khúc ma âm cao, Mặc mặc khạp thụy cũng bị giật mình, hầu như đến phản ứng gì cũng đều không kịp, trên giao diện trò chơi đã nhảy lên câu: Bạn đã rơi vào tình trạng tử vong, hãy kích hoạt để xác định về thành.

Mạc Nhan thấy điểm kinh nghiệm giảm đi, cảm thấy đau lòng vô cùng.

May mà đau lòng không được bao lâu, anh mập xuất hiện một bên trong tình trạng thiếu máu, quát rằng:

- XXX, lại mất đi một cấp.

Thế giới này lập tức công bằng rồi.

Bọc trong chăn ngủ dưới khí lạnh của điều hòa đến khi ánh nắng chiếu sáng khắp nơi, đó đã là thói quen của Mạc Nhan rồi. Cũng như thường ngày, cô mò điện thoại ở trên tủ đầu giường rất lâu mới được, trên màn hình hiển thị hai tin nhắn.

Mạc Nhan mở ra xem, bỗng có chút bức bối. Bởi vì một tin nhắn trong đó là người dùng XXXX tôn kính, thuê bao 13XXXXXXX đã nạp cho thuê bao của bạn XXX tệ, tài khoản hiện nay của bạn là XXXX tệ. Số điện thoại đó chính là số của Nghiêm Tiêu.

Mạc Nhan nhanh chóng viết tin nhắn:

- Anh Tiêu, em chưa nghèo đến nỗi tiền điện thoại cũng không có... hơn nữa hôm qua là nói đùa, anh sao đến cái tính hài hước cơ bản cũng không có thể?

Lâu sau đó, Nghiêm Tiêu mới trả lời:

- Không sao, chờ sau khi vào học em lấy học bổng thì giúp anh nộp tiền điện thoại ba tháng.

Mạc Nhan bỗng chốc cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm xuống hai độ. Thật ra Nghiêm Tiêu không phải là không có tính hài hước, chỉ là chuyện cười của anh tương đối lạnh.

Điều hòa, vẫn là nên mở nhiệt độ cao hơn chút.

Tuy nhiên, mùa hè với ánh mặt trời sáng lạng là để cỏ cây sinh trưởng.

Mạc Nhan thấy ánh nắng bên ngoài chói chang, nghe dự báo thời tiết nói là hai ngày tới lại tăng thêm hai độ nữa, thì dứt khoát ở nhà không ra ngoài.

Game Kiếm vũ bắt đầu vào giai đoạn không ngừng nâng cấp thuộc tính để cân bằng những mâu thuẫn của người chơi, không ít người đã rút lui. Nhưng sau khi Mặc mặc khạp thụ và Túy đập thanh thu định hôn lễ xong, sự hứng thú của cô với game mạng cũng dần dần tiêu hao đi nhiều, đưa số cho Y Liễn, xóa đi trình tự trò chơi.

Cuộc sống ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn của Mạc Nhan qua đi trong một tháng thì bị một số điện thoại gọi đến làm đảo lộn tất cả. Trước khi cô nghe điện thoại, xem số điện thoại hiển thị là số có mã vùng quen thuộc, muốn hay không muốn cũng phải bấm nút nghe. Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến là một giọng nữ sắc bén dứt khoát:

- Là sinh viên Mạc Nhan phải không? Cô là cô Giang bên viện Lý học.

Trong lòng Mạc Nhan có chút dự cảm không tốt, điện thoại vào lúc này, sợ là vì chuyện đó:

- Dạ, cô Giang, nhưng em ở khoa Kinh tế, không phải viện Lý học...

- Cô biết, nhưng sinh viên bản địa của khoa Lý học không đủ nên cô mới gọi cho em. Mấy ngày này em rảnh chứ?

Cô Giang căn bản không chờ cô trả lời đã nói tiếp:

- Là thế này, hai ngày sau là đợt huấn luyện quân sự cho sinh viên, em không phải là sinh viên bản địa, thì đến để làm nhân viên phụ đạo. Bảy giờ ngày mai đến phòng 1 lầu X để họp mặt, có những hạng mục huấn luyện và sắp xếp cần nói.

Mạc Nhan không kịp phát biểu bất kỳ ý kiến gì thì đối phương đã nói:

- Như vậy nhé, ngày mai đừng có đến muộn.

Sau đó thì cúp máy một cách nhanh chóng.

Mạc Nhan cầm điện thoại, rơi vào trạng thái phần nộ:

- Mình đến một câu cũng không nói được, không đến nỗi như thế chứ.

Đây căn bản là hành vi ép bán ép mua làm rối loạn cơ chế thị trường kinh tế.

Nếu toán học là ác mộng của sinh viên thì huấn luyện quân sự là ác mộng trong ác mộng. Trường đại học Z sắp xếp huấn luyện quân sự sau khi tân sinh viên vào trường một năm, mọi người sớm quen với việc đi từ từ qua đi rồi, cần phải ở với những em khóa dưới nhỏ hơn một hai tuổi thì hơi khó.

Ngày hôm sau, Mạc Nhan trong tình trạng ngủ gà ngủ gật đến trường.

Mặt trời vẫn sáng chói như thế, ánh nắng chói mắt, cả thế giới giống như đang biến thành một quả cầu lửa.

Những siêu thị và quán nước giải khát hai bên đường mở cửa sớm, cách một lớp cửa kính nhưng vẫn cảm nhận được hơi lạnh.

Mạc Nhan bước vào phòng học, mấy sinh viên cùng năm bị kêu đến cũng đã có mặt, nhìn bộ dạng tức giận của cô nên hỏi một cách đồng cảm:

- Bạn cũng bị buộc phải đến à?

Mạc Nhan không nói gì chỉ gật đầu.

- Cũng chẳng có cách nào, từ trước đến giờ làm phụ đạo mỗi năm cho sinh viên tập quân sự đều không có ai tự nguyện làm cả.

Mạc Nhan bỗng cảm thấy nếu như có thể lấy một bối cảnh nào đó miêu tả phù hợp với tâm trạng của họ lúc này thì đó chắc chắn là một màn đêm.

Đúng bảy giờ, bên ngoài cửa phòng học là tiếng giày cao gót nện vào nền đá hoa, giáo viên nữ tuổi đã có chút lớn bước vào phòng học, dựa vào dãy bàn đầu:

- Người đã đến đủ rồi? Rất tốt, sau này khi huấn luyện cũng phải như thế, không được đến muộn.

Mạc Nhan nghe giọng nói, nhận ra vị giáo viên nữ trước mặt là người đã gọi điện cho cô ngày hôm qua.

- Năm nay chúng ta huấn luyện tiến hành ở trong trường. Nguyên tắc là trong thời gian huấn luyện sinh viên không được ra khỏi trường. Về điểm này, nhà trường sẽ phái người đến kiểm tra phòng đột xuất. Các bạn là phụ đạo của sinh viên, cần phải giao lưu tốt với các em năm dưới, nếu như đến lúc đó có vấn đề gì xảy ra, sẽ đổ trách nhiệm vào từng cá nhân.

Cô Giang dừng lại một chút rồi nhìn một lượt các sinh viên, nói:

- Rõ chưa?

Mạc Nhan thực sự rất bức bối, nếu như có sinh viên nào thật sự trốn ra ngoài, lẽ nào cô phải trực ở đó cả đêm để canh chừng sao? Huống hồ những nơi mà có thể trèo trốn ra ngoài thực sự là rất nhiều, cô tính nếu như phân thành mười người cũng không đủ.

Vì thế những buổi sáng tốt đẹp đã bị mất đi bởi việc huấn luyện quân sự.

Viện Lý học phân thành ba đại đội, mỗi đại đội đều có bốn trung đội, cô được phân về một trong bốn trung đội đó, toàn bộ đều là sinh viên khoa Vật lý ứng dụng.

Mạc Nhan lật đi lật lại bảy tám lần danh sách, muốn tìm ra số sinh viên nữ nhiều hơn, nhưng thất bại.

Dì quản lý ký túc xá sinh viên đưa chìa khóa cho cô:

- Phòng ngủ thứ nhất bên trái ở lầu hai vốn là để cho trưởng lầu ký túc ở, là phòng đơn.

Nhà trường quả là chưa quên chủ nghĩa nhân đạo, ít nhất là vấn đề chỗ ở được đảm bảo.

Mạc Nhan mở cửa phòng, đứng trước gương trong nhà vệ sinh, lúc này mới nhận thức ra một vấn đề nghiêm trọng.

Ồ trong gương là một khuôn mặt không có một chút vẻ nghiêm túc gì đáng nói.

Cô dựa vào cái gì để có thể khiến mấy sinh viên nam đó ngoan ngoãn nghe lời?

Vào buổi tối, trải qua cuộc sống một năm sinh viên đã trở nên lão làng, lần lượt bước vào phòng học, tham gia hội nghị trước khi huấn luyện quân sự.

Hội nghị kiểu này đều là thủ tục, còn thực tế thì lại không cần thiết lắm.

Mạc Nhan đứng trên bục giảng, điều chỉnh mi ột chút, nói với các sinh viên phía dưới:

- Các bạn sinh viên thân mến, mình là sinh viên hướng dẫn của khoa Vật lý ứng dụng các bạn trong lần huấn luyện này.

Ở phía dưới mọi người thăm thì to nhỏ với nhau, đúng là đang bàn về cái gì đó rất sôi nổi.

Đó là thói quen. Bất kể là ở trường hợp nào, cũng sẽ luôn có những người có một số lời nhin không được cần phải nói với người khác. Không kể là lớp có sinh viên nữ nhiều hơn hay sinh viên nam nhiều hơn, đều không ngoại lệ.

Mạc Nhan căng thẳng, nhằn nại mở lời:

- Mình là Mạc Nhan, là sinh viên khoa Kinh tế học lớp OX, lớn hơn các bạn một khóa. Vì thế việc huấn luyện quân sự mà mọi người sắp trải qua, mình cũng đã trải qua cách đây một năm trước.

Cô thở một hơi, nặng giọng nói:

- Việc huấn luyện quân sự, mình không nhắc lại nữa, mọi người đều đã có cuốn quy tắc huấn luyện rồi, có gì chưa hiểu, ở đó cũng viết rất rõ ràng rồi. Nhưng...

Phía dưới tiếng xì xầm nhỏ hơn, cô mỉm cười nói:

- Mọi người đều ở trong trường một năm rồi, vi phạm quy định nào chịu trừ điểm gì, chắc hẳn cũng có sinh viên đã nếm qua, cho dù là thiếu kinh nghiệm thực tiễn nhưng ắt là có kiến thức lý luận phong phú rồi. Vì vậy nếu mọi người vi phạm kỷ luật bị quân giáo bắt được, có hai còn đường có thể lựa chọn.

Tiếng nói chuyện bên dưới cuối cùng cũng tạm dừng.

Mạc Nhan rất đắc ý, vui vẻ nói:

- Thứ nhất, PK với quân giáo, thắng, quân giáo cũng không có mặt mũi nào mà trừ điểm bạn. Thứ hai, ngoan ngoãn bị trừng phạt, phạt viết bản kiểm điểm mười nghìn chữ, mỗi chữ đều viết bằng tay, không được copy. Đương nhiên phải nhắc nhở với mọi người trước một câu, sinh viên chưa được đeo đai đen võ thuật thì đừng tùy ý ném thử biện pháp thứ nhất.

- Nếu như bị tổng phụ đạo của đại đội chúng ta, tức là cô Giang bên văn phòng viện Lý học các bạn bắt được, thì xin lỗi, hãy trực tiếp quỳ đến văn phòng viết bản kiểm ba mươi nghìn từ, bản kiểm điểm cuối cùng gửi cho cô Giang bảo quản, sau khi tốt nghiệp sẽ để đính kèm vào hồ sơ tốt nghiệp của mọi người.

- Đương nhiên, nếu bị mình bắt được, nể mặt mọi người, mình nhất định sẽ bỏ qua. Vì vậy khi mọi người muốn làm trái quy định thì hãy thông báo với mình một tiếng, ít ra thì khi sự việc xảy ra mình là người đầu tiên biết được để trước khi tiếng xấu lan truyền thì xử lý gọn tất cả những nhân chứng vật chứng.

Mạc Nhan ngừng lại, nụ cười ẩn trên gương mặt chợt cứng lại, cái máu chột lúc này là cô lại quên mất phải nói gì.

Những sinh viên ngồi ở phía dưới nhìn cô, tất cả im lặng chờ đoạn tiếp theo.

Trong đầu Mạc Nhan chợt nghĩ ra, nói:

- Được rồi, còn có một số việc vụn vặt, tôi sẽ nói với các bạn mấy điều tương đối quan trọng.

Mạc Nhan lật lật túi xách, lấy ra quyển vở ghi chép, mở ra đọc những chi tiết chủ yếu:

- Bây giờ là tháng 8, theo khí hậu của thành phố, số liệu dự báo thời tiết tuy chưa đến 40 độ nhưng nhiệt độ trong quá trình huấn luyện này sẽ không giảm.

- Huấn luyện quân sự là vất vả, mình rất hiểu tâm trạng của mọi người. công việc hậu cần của trường chúng ta cũng rất đầy đủ, ồi trung đội một hộp thuốc y tế, thuốc say nắng rất nhiều, vì vậy mọi người không cần phải lo lắng trời nắng gắt xui ở thao trường.

Mạc Nhan gấp vở ghi chép lại, nghiêm mặt nói:

- Sinh viên nào muốn giả ngất để khỏi tập luyện thì về luyện tập nhiều vào, đừng cho giáo quan là ngốc. đến lúc đó bị phạt chạy quanh thao trường thì không hay lắm đâu.

Mạc Nhan nói xong, ở phía dưới vẫn im lặng.

4. Chương 04

Cô thở dài, còn may nghĩ đến những lời mà năm trước người hướng dẫn cô đã từng nói. Anh ta không chút biểu cảm nói xong những lời đó, trong chốc lát làm cho sự kích thích của các sinh viên lắng xuống, cho đến hết đợt huấn luyện đều bình an vô sự.

- Ô, mọi người không hỏi gì sao? Còn có vấn đề gì thì hãy nói ra, sáng ngày mai sau khi chỉnh lý nội vụ xong, buổi chiều sẽ chính thức tập luyện.

Một sinh viên nam dấy đầu đứng dậy cười hì hì nói:

- Sư tỷ, thời gian tập hợp sớm như vậy, chúng em dậy không nổi.

Mạc Nhan cảm thấy tĩnh mạch ở góc trán đập một cách lợi hại, cô chỉ là bị ép lao động một cách rẻ mặt, không những thời gian nghỉ ngơi và huấn luyện như sinh viên, đến lúc tập luyện dưới cái nắng chang chang cũng phải đứng một bên xem chừng. Cô còn chưa âm ỉ chuyện tập hợp quá sớm thì đã có người dám nói như thế:

- Về mặt lý thuyết, đến muộn là không cho phép.

- Vậy còn về mặt thực tế thì sao.

Sinh viên nam đó lại hỏi tiếp.

- Trên thực tế, huấn luyện mỗi năm đều sẽ có không ít sinh viên vì những lý do này lý do nọ mà đến muộn. Sinh viên nữ thì vì chưa trang điểm hoặc chưa kịp bôi kem chống nắng mà đến muộn.

Ngành Vật lý ứng dụng chỉ có vài sinh viên nữ ngồi với nhau cười nhỏ. Mạc Nhan nói tiếp:

- Còn lý do của sinh viên nam càng hoa lá cành hơn. Vì vậy nếu là sinh viên nào đến muộn, muộn một phút chạy một vòng sân, muộn hai phút thì chạy hai vòng, cứ như thế, sinh viên nữ có thể giảm cân. Giáo quan sẽ giám sát sinh viên chạy đến khi nào xong.

Phía dưới cuối cùng cũng xôn xao lên, những sinh viên nam cười kháng nghị:

- Sư tỷ, thế thì quá ác, chị phải làm chủ cho bọn em chứ!

Mạc Nhan cười nói:

- Mình cảm thấy quy định chạy như thế là rất dân chủ rất công bằng. Nếu như mọi người không muốn chạy quanh thao trường thì hãy đến sớm một chút. Mình không yêu cầu cao, chỉ cần mọi người đến sớm một phút. Được rồi, sau khi đại hội vận động kết thúc, mọi người về nhé.

Cô vừa nói xong, cầm túi xách đi nhanh ra khỏi phòng học.

Quang cảnh ngôi trường về đêm còn mang nặng không khí mùa hạ, Mạc Nhan bước nhẹ nhàng về phòng, bên chạy bên nghĩ, nếu là thành quả của người khác, tuy không luyện tập qua, nhưng kế hoạch luôn khác với thực tế, nói đến điểm mấu chốt cuối cùng thì quả nhiên lại quên lời.

Vì thế, ngày đầu tiên huấn luyện kết thúc trong tiếng hét vang dội ở bãi cỏ hoang.

Tuy nhiệt độ vẫn cao, nhưng cho đến lúc ăn tối vẫn không có trường hợp đau ốm.

Nếu dùng một câu để miêu tả khái quát việc tập quân sự, đó là: Một hoạt động tàn phá về thể chất và tinh thần của sinh viên đại học Trung Quốc. Khi học điều lệnh, các giáo quan sẽ vừa đi rảo bước quan sát tư

thể của mọi người, vừa hát nhạc trẻ sai điệu từ kênh Mariana đến sa mạc Sahara, còn chỉ trách những sinh viên vì cười; khi đi đều, giáo quan sẽ chỉ trách những sinh viên bước nhịp đều không kịp với sự chỉnh tề so với tiếng hô của anh ta, rõ ràng là giáo quan mang giày da đặc chất mà chỉ một mình anh ta có, bất luận là thể nào âm thanh cũng chỉ có một; càng làm người ta khó chịu là khi xếp hàng ăn cơm, mọi người tập trung ở cửa nhà ăn, trước hết phải hô khẩu lệnh, hô càng to càng tốt, nếu tiếng hô to nhỏ hơn đại đội khác thì không được ăn cơm...

Mạc Nhan nhìn cảnh này rất quen, trong lòng cũng hết mực cảm khái.

Nghĩ đến năm đó cô cũng là những thiếu niên thanh xuân như thế, bây giờ thật là già rồi, già rồi.

Lúc chiều tối, lãnh đạo đại đội gọi tất cả các trợ lý đến, bắt đầu kiểm tra vệ sinh nội vụ, đồng thời kiểm tra nhân số.

Mạc Nhan nghe tin liền lập tức thông báo ngay cho trung đội trưởng.

Đáng tiếc là cô đánh giá quá cao hiệu suất làm việc của sinh viên nam.

Họ bước lên tầng hai, chỉ nghe âm thanh lộn xộn:

- Anh em, có người đến kiểm tra, nhanh, nhanh, mặc quần áo.

Mạc Nhan nhìn sinh viên đối diện, đều cùng chung một tâm trạng: Bó tay.

Mạc Nhan cùng với giáo quan đại đội bước vào phòng của các sinh viên nam đó.

Đúng lúc có một sinh viên nam đang gõ bàn phím máy tính thấy Mạc Nhan bước vào, kêu lên một tiếng thăm thương, nhanh chóng kéo túi áo quần, hết sức ầm ỹ nói:

- Sư tỷ, đây là phòng nam, khi chị vào thì ít nhất cũng phải gõ cửa chứ.

Đại đội trưởng cười và nói một câu với tiếng phổ thông không chuẩn lắm:

- Anh bạn, xấu hổ thế sao?

Bốn người trong phòng đều lập tức đứng dậy chào:

- Chào đại đội trưởng.

Mạc Nhan cảm thấy buồn cười:

- Đây là quy định của khu ký túc xá, nữ sinh có thể tự do ra vào lầu của nam sinh nhưng nam sinh thì không thể ra vào lầu của nữ sinh.

Đại đội trưởng nói:

- Khăn mặt bàn chải đánh răng của các bạn đều để không đúng chỗ, cái mền này gấp cũng không đúng, dưới nền cũng cần phải chùi, trong trại chúng tôi, nền nhà sạch đến nỗi có thể làm gương soi.

Mạc Nhan nhin cười, răn nói:

- Nghe chưa, cần phải chùi cho đến lúc nền nhà có thể soi gương, bệ rửa mặt có thể dùng làm ly đựng.

Mấy sinh viên nam tỏ vẻ thăm thương:

- Sư tỷ, chị ăn hiếp người quá...

Đây đâu tính là ăn hiếp? Chỉ là để lại cái phần bị ức hiếp lại thôi, lặp lại một lần với bọn họ mà thôi.

Một vòng kiểm tra xong, khi bước đến phòng cuối hành lang, Mạc Nhan phát hiện thấy phòng này không giống như những phòng khác, còn đóng cửa nữa.

Cô bước lên trước, gõ cửa, rất nhanh thì có một nam sinh bước ra mở cửa.

Người đó áo quần chỉnh tề, xem ra không phải là mặc vào lúc vội vội vàng vàng. Cậu ta thấy Mạc Nhan, cười để lộ hàm răng nói:

- Mạc Nhan, cậu đến rồi.

Mạc Nhan mở to mắt, sự đối mặt trùng hợp này sợ là chỉ có ở trong phim? Mở một cánh cửa, đứng ở phía sau cửa chính là mối tình đầu năm đó, mối tình đầu không kinh ngạc, chỉ mỉm cười:

- Cậu đến rồi.

Lúc đầu cô xem danh sách, chỉ muốn kiểm kê số học sinh nữ nhiều hơn, nên không chú ý đến điểm này.

Mạc Nhan à lên một tiếng, lấy lại cái sắc thái khi đang làm việc:

- Chúng tôi đến kiểm tra nội vụ phòng.

Nam sinh đứng tránh qua một bên, khi Mạc Nhan bước qua cậu ta mới cảm thấy đối phương đã cao hơn. Năm đó cô chỉ thấp hơn cậu ấy nửa cái đầu.

Mạc Nhan mở danh sách trung đội xem lại một cách tỷ mỉ, quả là tìm thấy tên của cậu ấy.

u Lạc.

Mạc Nhan đứng một bên không nói gì, ít nhiều thì cũng có chút lung túng, nhưng cũng chưa đến nỗi khó chịu, không thích thì chia tay sau lại làm bạn, cô cảm thấy mình không có cái phong độ đó.

Mẹ luôn nói cô không biết làm người. Nhưng như thế nào mới gọi là ba từ “Biết làm người” đây?

Lúc Mạc Nhan về phòng, cũng đã hơn mười giờ, trước khi tắm rửa leo lên giường còn xem lại hai lần chuông hẹn giờ điện thoại, xác định là sáng mai sẽ không xuất hiện bi kịch “Toàn bộ đã đến đông đủ, trợ lý đến chậm”, rồi sau đó mới đi ngủ.

Nếu có thể ngủ lâu không dậy, cô nhất định sẽ làm thế, bởi vì khi mất đi mới biết, cô rất yêu quý cái giường đó...

Mấy ngày sau nhiệt độ vẫn tiếp tục tăng, ông trời không ngừng hành hạ, lần lượt phá vỡ kỷ lục nhiệt độ tăng cao của thành phố. Điều đó càng khiến người ta khâm phục tinh thần thể thao của các vận động viên.

Mạc Nhan không thể hiểu nổi sinh viên bây giờ đều quá khỏe mạnh hay là vì cái gì khác, trung đội cô phụ trách đến một người rời khỏi đội ngũ cũng không có. Đến cả các giáo quan, tối qua đã có ba người phải vào bệnh viện truyền nước biển.

Mỗi tối các sinh viên hướng dẫn đều phải họp. Khi mọi người giao lưu kinh nghiệm nói phải đoàn kết với các em khóa dưới là chủ yếu, bây giờ đã thịnh hành kiểu quản lý nhân tính hóa. Mạc Nhan nghe những ý kiến đó đều không thể tiếp thu. Có nhân tính khắt không có uy tín, cô cho là sử dụng sách lược mềm dẻo mà gây áp lực vẫn tốt hơn.

Mạc Nhan đưa tay che ánh nắng chói mắt, nghĩ xem có nên thừa lúc mọi người không chú ý tìm một cây nào đó có bóng râm làm biếng. Đang ngó quanh tứ phía, thì bỗng nhìn thấy một người đội ánh nắng chói chang diễm lệ đi tới, lại bước một cách nhàn hạ, hết sức nho nhã. Anh nhìn thấy Mạc Nhan, bước từng bước dài đến chỗ cô:

- Mạc Nhan, tổng trợ lý ở chỗ nào?

Mạc Nhan thở dài đáp:

- Anh hỏi cô Giang à? Cô ấy vừa mới tới. nhưng anh Nghiêm, anh có thể đừng có rảo bước xung quanh đây được không? Sẽ làm cho người ta phát bực đó.

Từ lúc Nghiêm Tiêu xuất hiện ở thao trường, cô đã thấy có người trong đội đưa mắt nhìn anh đầu cảm ghét.

Nghiêm Tiêu ừ một tiếng rồi đi ra phía bên ngoài.

Vì thế sự phẫn nộ của dân tình cũng lắng xuống.

Đến lúc đại đội bên kia cũng thấy khó chịu, thì Mạc Nhan không thể quản nhiều việc như thế.

Nhưng chưa được một lúc, Nghiêm Tiêu lại quay lại, không để ý lắm nói:

- Người nhiều quá, khó kiểm, anh cứ ở đây chờ vậy.

Mạc Nhan bực mình nói:

- Sư huynh, anh muốn chờ thì cũng đừng chờ ở đây, em khó khăn lắm mới quản được họ, thật là không dễ dàng chút nào mà.

Nếu đổi lại là cô, vừa phải chịu cái nắng nướng da nướng thịt, vừa chịu áp lực của giáo quan, bỗng nhiên có người tâm trạng thoải mái như thế đứng một bên xem, trong lòng tuyệt đối không thể yên được.

Nghiêm Tiêu viết một câu nhạ nhẽ ở dưới đất:

“Tập quân sự mà, thì là như thế.”

Mạc Nhan tức tối:

- Đó không phải là trọng điểm, được chưa?

Sinh viên hướng dẫn của một đại đội đi qua, cậu ta cũng là sinh viên khoa Tin học, nhiệt tình chào hỏi:

- Anh Nghiêm, sao anh trở lại trường sớm thế?

Nghiêm Tiêu gật gật đầu nói:

- Có chút việc.

Người đó không hỏi nhiều, đưa cho anh một bình nước lạnh:

- Sư huynh, em đi trước đây.

Nghiêm Tiêu cầm bình nước nhựa, trong bình còn một nửa là đá lạnh, cảm nhận được hơi mát của nước.

Mạc Nhan có thể cảm thấy được sự phấn nộ bùng bùng trong đội. Lúc này đương nhiên nên lấy mềm dẻo làm chính. Cô tới bàn bạc một chút với giáo quan, giáo quan mới thối còi:

- Nghỉ mười phút, giải tán!

Những sinh viên có được sự giải thoát ngán ngùi như ong vỡ tổ chạy về khu siêu thị sinh viên, mang theo cái tư thế cần nước, Mạc Nhan cảm thán rằng:

- Thật là kỳ quan...

Cô còn chưa thưởng thức kỳ quan đó bao lâu đã thấy tổng trợ lý với trang phục màu đỏ rất cách mạng bước đến, lập tức chào.

Cô Giang gật đầu với cô, sau đó nói với Nghiêm Tiêu:

- Cậu còn có thủ tục chưa làm xong, đến phòng tôi.

Nghiêm Tiêu đưa bình nước trên tay cho cô rồi đi theo cô Giang.

Mạc Nhan ấn mạnh nút bình, trong bụng nghĩ không biết cô Giang nói “thủ tục” là cái gì?

Vì do tập quân sự nên gần đây bác đầu bếp nhà ăn xào rau mặn không giống với bình thường.

Mạc Nhan một tay bưng đồ ăn, một tay bưng đồ uống, chậm chậm đến bàn ăn.

Nhà ăn đã qua khoảng thời gian chật cứng, đại khái là huấn luyện quá khổ, hao sức lực, những sinh viên với cái dạ dày đói là rất đáng sợ. Mạc Nhan đều tới nhà ăn muộn hơn nửa tiếng, sự thật chứng minh, quyết định này là sáng suốt.

Cô vừa ngồi xuống thì thấy Nghiêm Tiêu cũng bưng đồ ăn đi tới, ngồi xuống chỗ đối diện cô.

Mạc Nhan liền nói:

- Anh đến làm thủ tục gì thế?

Nghiêm Tiêu cầm đũa, nói nhỏ:

- Trao đổi sinh viên, chờ vào học rồi đi.

- Trước đây sao không nghe anh nói gì?
- Lúc đó chưa chắc chắn, nói cũng không có ý nghĩa gì.

Mạc Nhan mỉm cười:

- Em còn cho rằng anh làm gì cũng đều rất chắc chắn.

Nghiêm Tiêu giống như có chút lúng túng:

- Làm gì có chuyện đó?

Ăn cơm xong, hai người rời khỏi nhà ăn, ven theo con đường nhỏ đi chậm rãi. Bởi vì là khu mới, nên cây cối chưa kịp lớn, không có cảnh những cành cây che bóng mát hay che mưa che gió.

Mạc Nhan đến dưới lầu ký túc xá, thì thấy bóng của u Lạc, phản ứng đầu tiên là có chuyện bất thường xảy ra. Mỗi năm huấn luyện, ít nhiều cũng có sinh viên thích gây chuyện. Năm ngoái khi xử lý một người trong đó, còn chưa tự giác, thường chọn thời cơ tốt để trốn đi, năm nay mới biết làm hướng dẫn có biết bao nhiêu là bực tức.

u Lạc nhìn cô, lại nhìn Nghiêm Tiêu, cười cười gọi:

- Mạc Nhan.

Mấy ngày nay mọi người đều bị nắng đốt cho đen đi, u Lạc cũng không ngoại lệ. Mạc Nhan chợt nghĩ đến một câu chuyện cười: Tại sao răng của người da đen lại đặc biệt trắng?

Mạc Nhan liền vội vàng hỏi:

- Có người bị bệnh sao? Trốn ra ngoài à? Đánh nhau với giáo quan à?

Mặt u Lạc vốn đen lại càng đen hơn:

- Không phải, hôm lễ bế mạc kỳ huấn luyện cậu có rảnh không?

Mạc Nhan còn đang nghĩ làm sao trả lời vừa không mất phong độ vừa không làm mất mặt đối phương, chỉ nghe Nghiêm Tiêu nói từ từ ở một bên:

- Mạc Nhan, mẹ em bảo, huấn luyện xong phải về nhà ăn cơm gấp.

u Lạc đã đi rồi.

Mạc Nhan không thể không cảm thán nói:

- Anh Tiêu, chuyện cười của anh thật là hết sức nhạt nhẽo.

Cô nghĩ một lúc rồi bỗng nhiên nói ra một câu:

- Người vừa rồi là mối tình đầu của em đó. Vì học lại một năm nên bây giờ học thua em một khóa, lúc đầu gặp cũng làm em thất vọng.

Nghiêm Tiêu hỏi:

- Mối tình đầu thứ mấy?
- Đương nhiên là lần thứ nhất!

Mạc Nhan không để ý nói to, chỉ thấy người bước qua bên cạnh dùng con mắt kỳ lạ nhìn cô, lúc đó mới phát hiện lời của mình rất là nhập nhằng, vội vàng hạ nhỏ giọng nói:

- Ái chà, ngữ văn của anh thật tệ, mối tình đầu còn phân ra là thứ mấy nữa sao?

Đứng dưới ánh mặt trời nói chuyện rất khó chịu, hai người đi một đoạn, tới vườn hoa hứng bóng râm của lầu ký túc xá ngồi nói chuyện.

Nghiêm Tiêu lạnh lùng nói:

- Nói như vậy, là chuyện của em lúc cấp ba?

- Vâng, nhưng bây giờ anh mách với bố mẹ em cũng đã muộn rồi, em sau đó cố gắng học tập đậu đại học, thật không biết tốn bao nhiêu thời gian và sức lực.

Lời của Mạc Nhan vừa dứt, thì bị đối phương gõ một cái vào đầu. Nghiêm Tiêu có chút bất lực nói:

- Hình như từ trước đến nay anh chưa kể tội gì với ba mẹ em nhỉ?

Mạc Nhan xoa xoa đầu nói:

- Anh thật là không có chút hài hước.

Cô đan chéo ngón của hai bàn tay, bắt đầu kể:

- Nhưng lúc đó, thường thường chỉ vì một chút việc nhỏ nhặt mà cãi nhau, cãi xong lại làm hòa, thật là cực kỳ ấu trĩ. Sau đó chia tay, cũng rất buồn, bây giờ nhớ lại cảm giác lúc đó, ngoài có chút khó tin ra, cũng không biết dùng từ nào để hình dung nữa.

Nghiêm Tiêu mỉm cười:

- Điều này vốn cần phải tương hợp và khoan dung.

Mạc Nhan kinh ngạc nói:

- Sư huynh hình như rất am hiểu việc này.

Nghiêm Tiêu ừ một tiếng rồi đứng dậy:

- Cũng am hiểu hơn em một chút.

Mạc Nhan cắn răng nói:

- Khi khen bản thân, xin đừng có hạ thấp người khác, cảm ơn.

Nghiêm Tiêu làm xong thủ tục trao đổi sinh viên thì về.

Mạc Nhan lại ở cùng với đại đội sau mấy mấy ngày vất vả, huấn luyện cũng sắp kết thúc. Chỉ còn lại mấy ngày ngắn ngủi, mà vẫn xảy ra chuyện.

Nguyên nhân là một sinh viên ngành Vật lý ứng dụng khi học điều lệnh làm biếng bị giáo quan bắt được. mấy ngày nay trời vốn đã nóng, mùa hè lại thêm oi bức, không biết vì sao sinh viên và giáo quan đó lại xoay thành một đoàn.

Mạc Nhan quay người thấy cảnh mọi người xúm lại xem hai người PK, thật là làm người ta tức giận, chỉ hơi lơ là chút thì có chuyện, đúng là làm người ta tức mà.

Giáo quan dùng từ địa phương chửi mấy câu rồi đi khỏi không thèm quản bọn họ nữa.

Mạc Nhan chỉ có thể đi theo, nói hết lời mới làm cho giáo quan dừng lại, quay đầu lại an ủi đám sinh viên nam đang tức giận. Nếu như trong một trung đội một nửa là nữ sinh thì xác suất đánh nhau với giáo quan chỉ có thể là con số không. Cô nhìn những gương mặt bất trị, cũng tỏ thái độ:

- Mọi người theo tôi, chúng ta khoan không tập nữa.

Cô hỏi bảo vệ mượn chìa khóa dãy nhà giảng đường, mở cửa cầu thang để mọi người vào, thuận tay mở điều hòa.

Phòng học dần dần trở nên mát dịu, cây cối bên ngoài như biết mà kêu ca.

Mạc Nhan đứng ở trên bục im lặng một lúc, chỉ thấy phía dưới đều rất phấn khích, không nghĩ ra câu nào để nói. Đàn ông là động vật hiếu chiến, vì vậy thế giới này mới cần có phụ nữ. bây giờ cô đứng là phải gánh trách nhiệm.

Cô mở thiết bị phát âm, điều chỉnh một chút micro, nói:

- Huấn luyện chỉ còn hai ngày nữa, nhẫn nại một chút thì qua rồi. Không thể đã chịu được lâu như thế, mà đến hai ngày cuối cùng cũng kiên trì không được chứ?

Không có chút hiệu quả, đến phản ứng cũng không có.

Mạc Nhan nghĩ một chút rồi lại đổi cách nói:

- Giáo quan đánh người trước là không đúng, nhưng ở trong bộ đội họ đều như thế, đó là một cách tư duy. Hành động luôn nhanh hơn suy nghĩ.

Vẫn không có chút phản ứng.

Mạc Nhan bắt lực, chỉ có thể nói:

- Thật ra, vị giáo quan đó không phải là quân nhân có sự huấn luyện chính thống. Ông ấy vốn là người làm việc trong bộ đội, năm nay cũng sắp rời đội. mọi người bỏ qua chút, không nên tính toán chi ly như thế.

Cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa.

Đại khái là chịu ảnh hưởng của Nghiêm Tiêu, gần đây cô nói chuyện càng ngày càng lạnh lùng.

Sau đó là buổi liên hoan. Sau đó là kết thúc.

Sau khi bế mạc huấn luyện, cô Giang lôi Mạc Nhan lại nói:

- Cô thấy em xử lý công việc cũng được, hay là sang năm tiếp tục làm trợ lý nhé?

Mạc Nhan liền vội nói:

- Cô Giang, cơ hội huấn luyện này hay là cứ để cho các em khóa sau...

Cô đã bị “huấn luyện” đến mức bão hòa rồi.

Ánh nắng cuối tháng tám vẫn chói chang như thế. Mạc Nhan ngồi xe bus, khí lạnh ở trong xe tràn ngập. Bên ngoài vẫn là một vùng chói chang, cánh tay đã nổi da gà.

Cô chạy thẳng về nhà, hi vọng có một bữa trưa thịnh soạn, kết quả...

Nghiêm Tiêu đứng ở cửa đối diện tìm chìa khóa, dưới chân là những bao to nhỏ có in chữ của một siêu thị. Anh thấy Mạc Nhan, không để ý lắm nói:

- Oh, mấy ngày trước trường đại học S tổ chức cho giáo viên toàn trường đi Tam Á, bố mẹ em và bố mẹ anh cùng đi rồi, hai ngày sau mới về.

Mạc Nhan bực tức nói:

- Sao anh không nói sớm?

Nếu biết như thế, cô đã ở lại ăn cơm ở căng tin của trường rồi.

Nghiêm Tiêu tìm thấy chìa khóa mở cửa, nói:

- À, mấy ngày nay anh bận thu xếp đồ quá nên quên. Anh cứ nghĩ là chú dì cũng đã nói trước với em rồi. Vào nhà không?

Mạc Nhan lấy chìa khóa mở cửa:

- Thôi khỏi, người em bây giờ toàn mồ hôi, trước hết phải tắm rửa sạch sẽ đã rồi tính tiếp.

Mạc Nhan bước vào nhà đóng cửa, cúi lưng cởi giày để vào chỗ, thấy trên mặt tủ có kẹp một tờ giấy, cô nhận ra là chữ viết của mẹ, đại khái viết là đi chơi Tam Á một tuần rồi về. Chỉ để lại có tờ giấy mà đến điện thoại cũng không gọi, Mạc Nhan vò vò tờ giấy, ném vào thùng rác.

Đến khi cô lấy khăn xoa tóc bước từ trong nhà tắm ra, thấy màn hình điện thoại sáng lên, có một tin nhắn mới.

Đúng là phong cách từ trước đến nay của Nghiêm Tiêu: “Đói rồi thì qua ăn cơm.”

Mạc Nhan mỉm cười, nhớ lại thời trung học, bí thư lớp cô có tiếp xúc với anh một lần, khi về liền nói anh Nghiêm Tiêu xem ra có chút ngạo mạn, thực sự rất ngạo mạn. Câu này không chê mà cũng không khen.

Mạc Nhan quả nhiên không khách sáo, đem theo chìa khóa gỗ cửa nhà đối diện.

Nghiêm Tiêu mở cửa để cô vào.

Mạc Nhan thấy thức ăn bày ở trên bàn, nói một cách thật lòng:

- Em sau này lấy chồng cũng phải lấy một người biết nấu ăn.

Cô cầm đũa, nhanh chóng ném một miếng, thần sắc kỳ lạ:

- Sư huynh, món anh nấu...

Ngữ điệu của Nghiêm Tiêu có chút nghiêm túc:

- Rất khó ăn à?

Mạc Nhan vội vàng nói:

- Chắc chắn là không khó ăn, nhưng cái vị này cũng quá...quá...

Cô dừng lại, rồi lặp lại một cụm từ mới:

- Hình như có chút quá chuẩn, giống như hoàn toàn dựa vào sách nấu ăn mà làm vậy, trong sách nói cần để 3g muối thì y chang bỏ đúng 3g muối vậy.

Giống như đối với thí nghiệm hóa học vậy, nên cho bao nhiêu thì công thức hóa học mới phản ứng, nên bỏ vào ống thí nghiệm là bao nhiêu. Đây đúng là phong cách của Nghiêm Tiêu.

Nghiêm Tiêu bưng đĩa xào trứng cà chua đến trước mắt cô nói:

- Trong tủ lạnh có đồ lạnh, tự hâm nóng nhé.

Mạc Nhan liền lấy lại đĩa đồ trên tay anh.

Xem ra người nào đó ngại thành ra tức giận.

Mạc Nhan liền chuyển chủ đề:

- Giáo viên dạy môn khẩu ngữ của chúng em thích ăn cà chua xào trứng, cả một học kỳ đều ăn món này, cũng không thấy chán. Sau đó cùng sinh viên đến phố sinh viên ở sau trường ăn một lần, từ đó chỉ ăn nấm xào thịt, đến nỗi đã một năm, thật rất đáng khâm phục.

Nghiêm Tiêu không nói gì.

Mạc Nhan không thể ngừng nghĩ rằng, từ đầu cô định vị nhân vật cho Nghiêm Tiêu là sai, đây đâu là nữ vương thụ, rõ ràng là băng sơn mỹ nhân (khụ, seme băng giá)).

Tốt thôi, mỗi người đều có những thói quen riêng, chỉ là có chút ngại ngùng, bắt đầu dĩ phải che giấu trước mọi người. Có những sở thích, những người xung quanh không thể tiếp nhận, vậy thì nên thuộc về phạm vi nhỏ của bản thân, để lại cho người khác có thể quan sát và thưởng thức. Phát biểu hùng hồn những lời lẽ làm kinh ngạc, chỉ có thể tăng thêm sự không tán thành và hiểu sai của người xung quanh đối với loại sở thích cá nhân này.

Sở thích cá nhân và người khác có chút khác biệt, đó là bình thường, lại không thể miễn cưỡng người bên cạnh tán đồng, thậm chí cố ý sai lệch giá trị quan của đối phương.

Sau đó, trong sự khác biệt giữa lý luận và thực tiễn, lý luận của Mạc Nhan luôn chiếm ưu thế tương đối lớn so với thực tiễn.

Bố mẹ Mạc Nhan một mặt lo lắng cho tương lai của con gái, một mặt còn lo lắng cái lý luận đầy người của con gái, cuối cùng đến bản thân cũng chăm sóc không được, vì thế mấy năm gần đây mới động chút là không thấy tầm hơi, để Mạc Nhan một mình từ từ chăm sóc cho cuộc sống của bản thân.

Nghiêm Tiêu buông đũa, nói một cách lạnh lùng:

- Loại sách đó, đến bây giờ em đọc vẫn chưa chán à?

Đưa trên tay Mạc Nhan khựng lại một chút:

- Thú vị mà, đương nhiên không dễ gì mà đọc chán, em xem thấy thích, cũng giống như anh xem những sách liên quan đến tin học vậy. Anh bài trừ cái đẹp, còn em cũng không hiểu những động tác có chút phức tạp của máy tính.

Cô nói xong câu này thì có chút kinh ngạc hỏi:

- Á, anh biết em đang nghĩ gì?

Nghiêm Tiêu ừ một tiếng nói:

- Biểu cảm này của em, sau đó nhìn chằm chằm vào anh, là anh biết rồi...

Thực ra anh chưa nói hết, khoa tin học của anh chỉ có mấy sinh viên nữ hiếm hoi, lại đều có những đam mê giống với Mạc Nhan (hủ nữ). Trong khoa đều là những nam sinh có chút mạnh mẽ, ảnh của bọn họ đều được đăng lên BBS của trường, mỗi lần bị xóa đều đăng lại một lần, hết sức ngoan cố.

Anh nên hạnh phúc rằng mức độ như Mạc Nhan còn là quá nhẹ, còn chưa có sức sát thương.

Ngày hôm sau, Nghiêm Tiêu đến sân bay.

Các phụ huynh còn đang hưởng thụ tắm nắng ở biển Tam Á.

Mạc Nhan đi tiễn.

Lúc đến sân bay, Nghiêm Tiêu dừng lại, đưa tay nhìn đồng hồ:

- Còn năm phút nữa.

5. Chương 05

Năm phút này là lúc nói những lời lúc tạm biệt.

Mạc Nhan nghĩ hết sức, cuối cùng cũng nghĩ ra được câu:

- À, ...anh không phải là bị đau dạ dày sao, nhớ chú ý sức khỏe.

Nghiêm Tiêu cười mỉm:

- Được.

Mạc Nhan lại nghĩ:

- Nghe nói người Mỹ ăn không nhiều, một đĩa cà tím xào trứng cũng có thể làm no bụng họ.

Nghiêm Tiêu chau mày.

Mạc Nhan lại nghĩ một chút nói:

- Vậy dịp tết Trung thu, có cần phải gửi bánh trung thu cho anh không? Anh thích loại bánh nào?

Nghiêm Tiêu xách vali lên, do dự một chút, quay người lại cười nói:

- Nào, ôm một chút.

Mạc Nhan ngơ ngác, sau đó giơ cánh tay ôm chặt đối phương một cách cởi mở. một cái ôm ấm áp và yên bình. Hết thời gian kiểm tra hành lý, đồng người lướt qua bên cạnh họ.

Nghiêm Tiêu đưa tay ôm chặt thân hình cô, trong ánh mắt mang nụ cười hiền lành, cúi đầu vừa cười vừa nói nhỏ vào tai cô:

- Dừng trí não nhiều hơn, đừng có chỉ lo trốn tiết. Em có thể đậu vào đại học Z, đó đã không dễ dàng gì rồi.

Mạc Nhan trong chốc lát đã bị đóng băng tại chỗ.

Nghiêm Tiêu để vali vào trên giá, thuận tay giúp người già bên cạnh bỏ lên cùng nhau.

Anh ngồi vào chỗ của mình.

Cô tiếp viên hàng không mang theo nụ cười nghề nghiệp nhắc đi nhắc lại hành khách đừng quên đeo dây an toàn, còn hướng dẫn một cách nhiệt tình.

Ông già ngồi bên cạnh nhìn anh một lúc rồi cười nói:

- Mấy cô cậu trẻ như các cháu tách nhau ra mấy ngày là không chịu nổi nhỉ?

Nghiêm Tiêu nhớ lại cái biểu cảm ôm chặt của Mạc Nhan lúc đó, sau đó lại không chút khách khí đưa tay bấu mạnh cánh tay anh, hết sức hung dữ. Anh lễ phép mỉm cười với ông già.

Mạc Nhan đứng trước cửa kính dưới phòng chờ, nhìn máy bay bay một đường lên cao, trong lòng thầm trách: Bố mẹ hôm nay đi chơi nghỉ mát, ngày mai lại phải đi công tác ở bên ngoài, đều xem cô như một người vô hình chỉ để lại một tờ giấy thì đi; tình cảnh của nhà Nghiêm Tiêu cũng không kém là bao, đó vốn là đồng minh cùng cảnh ngộ, lại hoài nghi trí lực của mình.

Hai bên đều không xem cô là người bình thường, đó quả thật là quá bi ai.

Đại học, ngoài lên lớp, ăn, ngủ, chơi ra, việc có sức hấp dẫn nhất là phát triển tình yêu sinh viên.

Anh mập định nghĩ việc này hết sức chuẩn xác rằng: Cuộc sống sinh viên không có tình yêu là không hoàn chỉnh, cuộc đời không tu xong giáo trình tình yêu là hoang phế.

Sau đó, vào học chưa đầy một tháng, đã xảy ra hai chuyện lớn làm anh lo sợ.

Chuyện thứ nhất là, hoa khôi Lý Nhiễm Nhã của khoa Ngoại ngữ ngã vào cánh tay của người khác, cười rất chi là ngọt ngào. Nhân vật chính Nghiêm Tiêu, vốn chỉ là mỗi năm có học bổng loại một, từng làm phó chủ tịch hội sinh viên trường, ở khoa Văn học không nổi tiếng gì, lần này lại triệt để vang danh.

Có tin đồn, người nào đó vì tình mà đau, âm thầm xa khỏi thành phố, ở phương xa để quên đi.

Anh mập càng là một cây bút xuất sắc giữa các anh em khoa tiếng Trung, đăng tải truyện mấy vạn từ ở tạp chí khoa, khi ca ngợi tình yêu đồng thời cũng xây dựng nhân vật nam chính tình cảm sâu đậm, đều là làm người nghe người thấy đau lòng rơi lệ.

Anh mập vừa lật tạp chí vừa cười:

- Thiện tai! Bạn Nghiêm Tiêu là một nhân vật nam chính phái phản diện chuyên phá hoại tình cảm của nhân vật nam nữ chính, có thể nhắm mắt xuôi tay rồi.

Lời nói vừa dứt, bạn cùng phòng đứng ở phía đối diện đang vẽ vẽ viết viết tức tối nói:

- Đừng có diên diên nữa, kết quả mà bố anh là tôi đây tính sắp ra thì bị anh cười cho bay mất rồi nè!

Bất kể là số buổi kiểm tra hay số lượng tiết học, khoa tiếng Trung luôn không thể so với khoa Tin học, vì thế anh mập mới có thời gian rảnh rỗi xem những câu chuyện tình cảm như chuyện tiểu lâm. Anh cảm thấy lựa chọn lúc đầu đổi chuyên ngành là rất sáng suốt.

Còn chuyện thứ hai, đơn giản mà nói, đó là một buổi chiều tà bầu trời đỏ ửng, anh mập đang lúc đưa đồng sách cũ lấy từ thư viện về phòng ký túc, dự định tìm sách biện luận. Mạc Nhan đúng lúc này đi đến, tay phải dắt tay một sinh viên nam.

Đại khái là lúc trước gặp gỡ để lại ấn tượng, lúc anh mập nhìn thấy Mạc Nhan cười chào hỏi với anh, lại nổi da gà.

Anh mập thảo luận với Nghiêm Tiêu trên MSN (messenger) với thái độ nghiêm túc về học thuật:

- Tình yêu là tác nhân biến đổi nhân tính.

Đặc biệt là dùng ví dụ Mạc Nhan:

- Tôi từ trước đến nay chưa phát hiện ra sư muội Mạc Nhan lại có thể thực nữ đến mức đó, nhỏ nhỏ nhẹ nhẹ gọi tôi là sư huynh. Tôi mà biết em ấy khi yêu sẽ dịu dàng như thế thì đã sớm theo đuổi em ấy rồi, lúc này đúng là lỗ, lỗ lớn...

Một lúc lâu sau, anh mập mới nhận được tin nhắn lại của đối phương:

- Cô ấy chưa thực nữ trước mặt cậu tức là cô ấy chưa để cậu vào danh sách phát triển mối quan hệ sâu hơn.

Anh mập trách:

- Tại sao không có nữ sinh nào có mắt phát hiện ra anh mập ta tuy không tuấn tú nhưng đáng để yêu?

Người nào đó bị lấy làm bìa đỡ đạn đang viết trình tự máy tính, có người đang không ngừng không biết ý, không ngừng dùng những vấn đề nhỏ nhặt này làm phiền tư duy của anh.

- Bởi vì cậu chưa đạt được cái mức độ là chí khí nổi hơn ngoại hình, sau đó để người khác thích cậu.

Anh mập vốn muốn tìm sự an ủi, lại không ngờ chịu thêm sự đả kích, chỉ có thể là ngồi vắt thờ ra ở ghế như xác chết.

Câu chuyện này nói với chúng ta rằng, sức mạnh vĩ đại của ngôn ngữ có lúc có thể giết chết người.

- Nữ sinh sẽ thích nam sinh như thế nào?

Mạc Nhan dùng muỗng múc đậu trong chén, có chút cố làm ra vẻ cao thâm:

- Nhưng mà, nam sinh mà mỗi nữ sinh thích và không thích đều không giống nhau...

Anh mập hỏi nghiêm túc, hừ tâm cầu cứu:

- Vậy em cảm thấy đa số đều thích loại như thế nào?

Mạc Nhan nghĩ một chút rồi trả lời:

- Chín chắn một chút, nhưng đừng có quá già, thông minh một chút, nhưng đừng có khôn vặt, cần phải tuấn tú, nhưng đừng có quá tuấn tú, cần phải có tiền đồ có lý tưởng, nhưng đừng có chỉ quan tâm đến tiền đồ với lý tưởng, phải đối tốt với bạn gái, nhưng không phải là tốt hết với tất cả các nữ sinh... nói chung không phải là loại như sư huynh mập. Sư huynh anh cần phải cố gắng nhiều.

Anh mập tức giận nói:

- Em với Nghiêm Tiêu đúng là cùng một cái giọng ấy!

Mạc Nhan hiểu kỳ hỏi:

- Anh Nghiêm nói thế nào?

Anh mập ngồi thờ ra lúc lâu, nói một cách không tình nguyện:

- Cậu ta nói, anh còn chưa đạt đến cái mức lấy chí khí bù đắp ngoại hình.

Mạc Nhan vui vẻ nói:

- Nói như vậy à, em lại không nghĩ ra. Bây giờ là xã hội mới, nam và nữ đều có vị trí như nhau. Anh biết tại sao tiểu thuyết mạng lại lưu hành rộng rãi như vậy không?

- Đó chính là sự mất đi của văn học chính thống Trung Quốc.

Anh mập càng tức:

- Đây là sự xâm thực đối với văn hóa chính thống, những thứ không phù hợp với quỹ đạo lịch sử, không phù hợp với văn học chính quy quả là quá nhiều, không ngờ em lại thích loại sách đó!

- Nhưng đó cũng là từ phương diện bày tỏ một sự việc, mọi người lại thích người đàn ông như thế. Là loại cao to mạnh mẽ, có nhiều cơ bắp và đen đều đã lạc hậu rồi, sư huynh.

Mạc Nhan dùng muỗng quấy kem,

- Bây giờ trong tiểu thuyết mạng đều lưu hành người đàn ông luôn cao đẹp nho nhã, có một quá khứ đau buồn, đều không quan tâm đến bất cứ việc gì, có lúc còn để lộ ra sự yếu đuối... phải yêu sâu sắc, không quan tâm một ai ngoài nhân vật nữ chính, mặc dầu đối phương có xuất sắc bao nhiêu đẹp bao nhiêu dịu dàng bao nhiêu, hoa lệ bao nhiêu...

Anh mập chết đứng.

Ai có thể bảo anh làm sao để những miếng mỡ đầy mình biến thành đẹp đẽ tuần tú, làm sao mới có thể biến nhạt nhẽo thành hoa lệ?

Anh nghĩ đến giáo viên già tóc hoa râm khi dạy văn học cổ điển, cái bộ dạng phần nộ đó, từng từ từng từ một lên án cái bi kịch bị chiếm lĩnh của kho tàng văn học chính thống. Bây giờ anh hiểu rõ rồi...

Hai ngày trước tết Trung thu Nghiêm Tiêu nhận được bánh trung thu. Đó không phải là điều quá bất ngờ.

Bởi vì trước khi bánh được gửi đến, Mạc Nhan đã trách móc với anh trong mail, bánh trung thu gửi ra nước ngoài cần phải được kiểm tra, chỉ có thể gửi được hai loại bánh. Bánh trung thu bố mẹ Nghiêm Tiêu nhờ Mạc Nhan mang theo đi gửi đa phần đều không hợp lệ, cuối cùng loại bánh vị sen mà nhà trường phát rộng rãi cho giáo viên cán bộ nhân viên trường lại thông qua kiểm tra.

Nghiêm Tiêu nhớ lại vị ngọt của bánh trung thu vị sen, thật là có chút chịu không nổi.

Thật ra, ở Mỹ không phải là không mua được đồ trong nước, trên phố cũng có những khu chợ của người Hoa.

Lúc đầu mới đến xứ lạ, có chút không thoải mái không biết làm sao mà điều chỉnh. Trở ngại ngôn ngữ, chủng tộc khác biệt, phong tục khác nhau, không cách nào hòa nhập vào cái xã hội phức tạp thế này, cuối cùng cũng chỉ hạn chế ở trong vòng những người Hoa ở đây.

Nghiêm Tiêu trở về phòng, thuận tay mở máy tính.

Một hàng chữ được gửi đến từ Mạc Nhan hiện trên MSN:

- Nhận được bánh trung thu chưa? Ngon không? Hàng tồn động mỗi năm đều gửi cho anh, giảm gánh nặng ọi người rồi.

Nghiêm Tiêu gõ bàn phím với những ngón tay dài nhỏ:

- Chat voice nhé, đánh chữ quá phiền phức.

- Á? Ừ, anh chờ chút, em tìm tai nghe.

Có thể tưởng tượng ra, nhất định là cô đang lật dương lật tử tìm đồ. Nghiêm Tiêu dựa vào ghế, mặc dầu những dòng chữ trên màn hình có chút ấm áp, nhưng cũng chỉ là sự ấm áp bị cách ngăn bởi cái lạnh lùng của màn hình hiển thị và tia sáng mà thôi.

- Ê... anh nghe được không?

Giọng của Mạc Nhan thực ra cũng rất dịu dàng.

- Nghe không rõ thì tự điều chỉnh âm thanh to một chút, em không thể hét mà nói chuyện với anh...

Nghiêm Tiêu trầm lặng một chút:

- ... Nghe rất rõ.

Mạc Nhan vui mừng:

- Trước đó gửi trái cây khô cho anh ăn ngon chứ? Nghe nói những thứ đồ khô có thể tốt cho phát triển trí lực.

Xem ra người nào đó còn nhớ rất rõ những lời lúc đưa tiễn ở sân bay anh đã nói.

- Chỉ là trọng lượng của trái cây khô không nặng lắm, lãng phí cả cước gửi, nhân viên bán hàng giới thiệu loại chân gà Pickle cũng rất ngon...

Trong phòng Mạc Nhan gần đây nổi lên trào lưu mua hàng trên mạng. Bốn cô gái chụm lại mua đồ, gần đây toàn mua thức ăn vặt trên mạng, sau khi mua mấy hộp chân gà nướng, tiện tay còn gửi cho Nghiêm Tiêu một hộp.

Việc đó cũng là do sai sót của Nghiêm Tiêu.

Anh và một du học sinh khác tìm nhà trọ bên ngoài trường, cùng sống dưới một mái nhà còn có hai sinh viên quốc tịch nước ngoài. Anh không nên mở gói quà ngay ở phòng khách chung, kết quả là để lộ hai cái móng làm ấy người nước ngoài đều sợ chết khiếp.

Mạc Nhan đang ngồi trước máy tính gặm chân gà, sau khi nghe xong câu chuyện không chút đồng cảm nói:

- Chỉ là mấy cái móng chân gà, có gì đáng sợ chứ?

Đáng sợ...

Nghiêm Tiêu đổi tư thế ngồi ngay thẳng một chút, mỉm cười, ngữ điệu ôn hòa:

- Mùi vị của “phượng trào” không tệ, chỉ là hơi nhiều chất bảo quản và chất tẩy trắng.

Mạc Nhan ngạt thở một lúc, do dự hồi lâu, lặng lẽ ném cái gói ở trên tay vào sọt giấy bên bàn.

- Nghiêm Tiêu, anh có từ điển công nghiệp không?

Cửa phòng bị đẩy ra, Tiểu Tào nửa người bước vào, đưa tay hất gọng kính trên mũi. Tiểu Tào là nhân vật mà tất cả mọi môn học đều đạt điểm tuyệt đối, chiếm vị trí quý báu số một trong khoa, còn vượt xa người đứng thứ hai. Có người suy đoán nói, chỉ số IQ của cậu ta tiếp xúc gần nhất với Einstein trong những sinh viên đang học đại học Z hiện nay.

Nghiêm Tiêu lật đồng tài liệu và sách, tìm được một quyển từ điển màu đen dày nặng.

Tiểu Tào nói tiếng cảm ơn, đi ra cửa rồi lại quay người lại nhìn Nghiêm Tiêu một cách hoài nghi, hỏi:

- Nghiêm Tiêu, cậu đang yêu à?

Lúc đó vốn cần phải cắt chat voice thì đã không kịp rồi.

Nghiêm Tiêu không nói gì.

- Nghe người khác nói, cậu và Quý Nhiễm Nhã khoa Ngoại ngữ từng có thời gian tiến tới với nhau, là cô ấy à?

Thì ra thần đồng cũng thích hóng chuyện phiếm.

Mạc Nhan phảng phất cũng nghe được cuộc nói chuyện của họ, do dự nói:

- Sư huynh, thật ra...

- Ừ?

- Chị Quý cô ấy...Nói thế nào nhỉ?

Mạc Nhan thầm thì trong bụng, khó trách có câu nói, thời khắc mà người trong cuộc biết tin luôn là muộn nhất. Thấy cảnh này, chứng tỏ anh mập còn chưa nói gì với anh.

- Hey, tuy sư huynh lần này thua bởi tay người khác, nhưng em sẽ không coi thường anh đâu, yên tâm nhé...

Nghiêm Tiêu có chút khó hiểu:

- Anh không giống em, mỗi tình đầu là ai cũng không nhớ.

Hết Trung thu, ngày tháng nhanh chóng trôi qua. Lễ Giáng sinh tuyết rơi nhiều, một màu trắng bao phủ, đậm chân xuống là tạo thành một cái hồ. Sau khi hết giáng sinh, cách Tết cũng không xa. Những ngày Tết náo nhiệt hạnh phúc trước thềm năm mới, ở nước ngoài thì khó mà thưởng thức được.

Nghiêm Tiêu nhận được điện thoại của giáo sư, nói là sau mấy ngày nữa sẽ có hội nghị liên quan đến phương diện IT, có thể dắt mấy sinh viên qua nghe giảng, hỏi anh có muốn đi không. Cách một ngày sau, lại còn nhận được thư mời chính thức, ngôn từ trên thư hết sức lễ phép.

Cùng nhận được thư còn có Tiểu Tào, ngôn từ sục sôi:

- Cuối cùng cũng đến thời khắc báo quốc rồi.

Địa điểm mở hội nghị là ở trong rừng, vùng lân cận không có người, môi trường sinh thái cực kỳ tốt.

Tiểu Tào dùng tiếng Trung nói một cách uể oải

- Đây đúng là nơi mà chim còn không thèm đi tiểu.

Đồng hành còn có một vị Hoa kiều đời thứ hai, tuy có khuôn mặt của người da vàng, nhưng nếu để cậu ta đứng quay lưng lại mà chỉ nghe giọng nói, sẽ cho rằng cậu ta là người ở đây. Hoa kiều nghe hiểu tiếng Trung, tiếp lời nói:

- Đây đâu là nơi chim không đái, chim ở đây vừa nhiều vừa thích đái, tôi vừa mới ra khỏi cửa đi bộ, trên đầu đã có hai con chim đang đái...

Lò sưởi cũ trong phòng hội đang phát nhiệt, bên má mỗi người đều có chút ửng hồng. Bên ngoài cửa sổ, tuyết đang rơi phất phới bên ngoài, trong nháy mắt bị gió lạnh thổi tạt.

Đó là hai thế giới, một bên là lạnh, một bên lại nóng.

Giọng thê thảm Mạc Nhan thông qua mạng vô tuyến, có chút mơ hồ, có chút rối rắm, như đang tủi thân mà làm nũng:

- Anh Tiêu, em chết rồi...Em rút môn chuyên ngành.

Trong chốc lát, tuyết rơi khê khàng.

Nghiêm Tiêu không chút đồng cảm, tàn nhẫn cười nói:

- Ngoan, nói với ca ca, đúp mấy môn?

Người nào đó bị nói đúng chỗ đau nổ tung:

- Một môn, thì là một môn! Đều là tại cái người từ nước ngoài về đó, đúng là quỷ giả Tây, em chỉ thiếu có nửa điểm, chỉ có nửa điểm mà cũng không chịu bỏ qua cho em..

- Là giáo viên dạy môn Tài chính quốc tế đó à?

- Hey, là ông ta, tức chết mất!

Vị phó giáo sư trẻ tuổi dạy Tài chính quốc tế đó được liệt vào hàng số một trong “Tứ đại danh bổ”, giáo trình được chọn là nguyên văn sách giáo khoa, lúc cho điểm là không bao giờ mềm tay, chỉ có trừ phi ông ấy không cẩn thận quên mất, chứ không là tuyệt đối sẽ không có sinh viên nào là không bị đúp môn, lời mở đầu tiết đầu của mỗi học kỳ nhất định sẽ là:

- Tôi thích nhất là nhìn thấy những gương mặt quen thuộc khi lên lớp.

- Chuẩn bị nộp phí học lại đi, nghe nói có người học lại hai năm mà vẫn chưa qua.

Nghiêm Tiêu không để ý nếu không chắc cũng muốn bả một tát vào đối phương.

Mạc Nhan nói:

- Năm nay học viện chúng ta đổi phó viện trưởng, cô ấy tập trung tất cả các sinh viên bị đúp môn lại với nhau, đúp một môn thì nghe huấn luyện nữa tiếng, còn một... lần này mặt mũi không có chỗ nào mà chui luôn...

Lúc đó Nghiêm Tiêu bỗng cảm thấy rất đáng tiếc, thậm chí sau này đến chết cũng sẽ không lặp lại sai lầm, chỉ vì một câu hỏi mà mất đi cả bầu không khí lãng mạn...

Trên cửa sổ bằng kính những đám mây trắng chậm chậm lướt qua. Còn bên ngoài cửa, tuyết vẫn rơi khê khàng.

Kỳ nghỉ bắt đầu.

Mạc Nhan kéo theo Y Liễn đi tìm đơn vị thực tập.

Từng có người nói một câu kinh điển, điểm khác biệt giữa phụ nữ và đàn ông là ở chỗ, phụ nữ là động vật quần cư, còn đàn ông thường thích hành động độc lập. từ tiểu học đến đại học, bạn có thể thấy đa số nữ sinh từng tốp hai ba người đi với nhau, bất luận là lên lớp hay là đi ăn, chỉ sợ là đi nhà vệ sinh cũng không ngoại lệ.

Mạc Nhan và Y Liễn kết bạn đi thực tập, coi như là “Thêm một người thêm một lá gan”.

- Thực ra thực tập sinh là khổ nhất, đơn vị không ký hợp đồng với bạn, chuyên chờ đến kỳ thực tập bóc lột bạn, chờ kỳ thực tập kết thúc lại một chân đẩy bạn ra – lao động miễn phí ai không thích?

Nói đến thực tập, Y Liễn oán thán:

- Bây giờ công ty tốt, bạn muốn thực tập ngoài bỏ tiền ra còn phải quen biết, nếu là loại không ra gì, cũng đừng nghĩ có lương, cho cơm trưa đã là không tồi rồi...

Mạc Nhan hiểu ra:

- Xin đừng dùng chủ ngữ “bạn” này, cảm ơn.

Y Liễn thở dài một cách bi quan:

- Tổ cảm thấy chúng ta là con la, trước khi bị đưa đi giết còn phải làm việc.

Mạc Nhan cười khì:

- Không những làm việc, còn không được làm mất thịt, như thế mới được đưa đi giết.

- Chuyện cười của cậu thật nhạt.

- Như nhau cả.

- Đâu có đâu có.

- Còn thua xa, phải nỗ lực nhiều.

- Quá khiêm tốn là giả tạo đó.

.....

Thành phố này, không thiếu nhất là xí nghiệp tư nhân nhỏ, số lượng nhiều, sản lượng chiếm cứ đầy đủ, hầu như cấu thành thị trường cạnh tranh hoàn toàn.

Dùng quan điểm của bản thân Mạc Nhan mà nói, thị trường đó là sự mua bán giữa hai bên.

Hai người ngồi bên ngoài chờ gần hơn một tiếng đồng hồ, đông cứng cả hai tay, sắc mặt trắng bệch, mãi mới có người quan tâm tới họ. Có thể thấy, vô nhân đạo biến người đi xin việc thành vật phẩm, bây giờ là thời buổi cung vượt cầu, hoàn toàn do bên mua nắm giữ thị trường.

Điều hòa trong phòng làm việc rất ấm áp.

Mạc Nhan tháo khăn để lộ mặt, đứng thẳng, lộ ra nụ cười cởi mở:

- Chào giám đốc.

Y Liễn cũng làm như thế, chỉ là giống với Mạc Nhan nhưng giọng điệu có chút thay đổi.

Giám đốc bộ phận nhân sự chỉ ừ hai tiếng, vuốt hai bộ hồ sơ, cũng không có ý mở ra xem:

- Hai bạn thành niên chưa?

Hai người tạm thời như bị sét đánh mà thốt lên:

- Thành niên rồi.

Vấn đề này, đáp lại chỉ có cảm giác thất bại. Mạc Nhan rờ rờ mặt, cô biết gương mặt của mình nhìn tương đối non, còn Y Liễn thì càng khoa trương hơn. Cô ấy còn tương đối giống một người mới lớn.

- Ủ, vậy học lực? Biết những cái gì?

Đối phương ném hồ sơ sang một bên, khép hai chân lại.

Mạc Nhan chỉ biết an ủi trong lòng: Đây là công ty nhỏ, đương nhiên không giống hội tuyển dụng chuyên nghiệp. Sau đó thực thà trả lời:

- Còn học năm ba, chuyên ngành Tài chính.

- Tôi học Tài nguyên nhân lực, cũng là năm ba.

Giọng của Y Liễn rất lạnh lùng.

- Oh, được... vậy làm sao chứng minh? Thẻ sinh viên và chứng minh của các bạn đâu? Đem ra đây xem.

Đây đúng là quá làm người ta tức giận! Mạc Nhan chỉ có thể giấu tức giận trong bụng:

- Bản photo đều có ở trong hồ sơ.

Những tập đoàn công ty xuất hiện trong phim đều quá hoàn mỹ, mới có thể làm nổi bật chỗ thiếu sót của hiện thực.

Lúc này, cánh cửa bên ngoài phòng làm việc mở ra, một phụ nữ đi tới:

- Hai người các bạn đến tuyển dụng à? Có bằng nghiệp vụ kế toán không?

Thường là sinh viên chuyên ngành học kinh tế, cơ bản kế toán đều là môn bắt buộc. Mạc Nhan vừa định gạt đầu thì bị đối phương chặn lại:

- Tốt quá rồi, kế toán cũ của chúng tôi mấy ngày này ốm xin nghỉ, không đủ người, chỉ sợ cuối năm làm không kịp báo cáo và dự toán.

Cô chỉ kịp nháy mắt với Y Liễn thì đã bị kéo đi rồi.

Mạc Nhan vốn muốn nói rõ, cô tuy có chứng nhận nghiệp vụ kế toán, nhưng bản thân học không phải là chuyên ngành kế toán, chỉ biết chút lý luận mà không có kinh nghiệm thực tế.

6. Chương 06

Người phụ nữ vừa đi vừa nói:

- Tôi họ Trịnh, em gọi chị là chị Trịnh được rồi. Công ty chúng ta là công ty kinh doanh thương mại, bên tài vụ có ba nhân viên, kế toán chỉ còn lại một người. Em làm thử ngày đầu xem xem, nếu có thể thì ở lại làm xong tháng này.

Mạc Nhan chỉ có thể vội vàng đi theo.

Kỹ thuật nghề nghiệp không có, lúc đầu đương nhiên cũng khó làm.

Mạc Nhan mơ hồ với những con số thu chi, cô chỉ gặp qua những thứ này trên sách, chỉ có thể mặt dày đi hỏi một kế toán trẻ khác, kết quả đối phương cũng nhăn mặt nói:

- Tôi trước đây cũng chưa điền qua, những cái này đều là qua tay kế toán cũ xin nghỉ làm, em xem tôi đến báo cáo tài sản năm cũng chưa làm xong.

Báo cáo chưa xong ở chỗ chưa nêu tài sản và quyền lợi phụ trách – hai mặt không cách nào có ố liệu đồng nhất, cái này cần phải làm tỉ mỉ.

Mạc Nhan đến phòng hồ sơ tìm số liệu cũ, sau đó dựa vào cách thức trên đó viết hồ sơ mới. Y Liễn giữa đường đến xem cô, thuận tay giúp cô mang cơm, đồng cảm nói:

- Rất phức tạp, tớ hiểu...

Mạc Nhan cắn răng:

- Cậu không biết chứ, tớ xem những biểu đồ này đều sắp nôn rồi.

Y Liễn cười:

- Thật à? Mấy tháng rồi? Hay bố đứa trẻ là sư huynh Thanh Thu trong game online Kiếm Vũ đó?

Mạc Nhan chấn động, nhớ thời cấp ba, Y Liễn là người đơn thuần bao nhiêu. Các sư huynh đều nói không sai, đại học là nơi biến người ta thành yêu quái, nếu cuối cùng không biến thành yêu, vậy nguyên nhân chỉ có là thiên thần.

Mạc Nhan lặng lẽ rơi lệ:

- Bố đứa trẻ còn đang ở vương quốc Mỹ trồng bắp...

Họ chỉ xem như trêu đùa, nói cười xong lại thôi, nhưng có người thì không phải thế.

Thì là ngày đầu tiên Mạc Nhan đi làm, tin tức liên quan đến cô không cánh mà bay khắp:

- Thấy hai cô gái hôm nay mới đến không? Là người cao hơn một chút, đừng xem cô ấy không đến nỗi nào, nhìn có vẻ ngoan ngoãn, thực ra trẻ tuổi còn chưa kết hôn mà đã có thai rồi.

Hai người ở phía sau thì thì thầm thăm, chỉ chỉ trỏ trỏ là hai bà mẹ có máu mặt, đối với những chuyện tám này luôn thích xen vào mấy câu.

Mạc Nhan muốn điên lên, cái tin này rốt cuộc là từ đâu mà có? Cô trước đây chỉ có nói giỡn với Y Liễn một lần, sao lại truyền đi nhanh chóng, càng truyền càng thật.

- Nghe nói đàn ông cũng không quản...con gái bây giờ không thể so với chúng ta lúc đó, cởi mở như thế, một chút cũng không chú ý giữ gìn...

Y Liễn đập bàn:

- Cuối cùng là ai ăn no lại đi tạo ra cái tin vệt này?!

Mạc Nhan thấy cô tức đến sắc mặt cũng thay đổi, cơn tức cũng dần dần nguôi đi, quay lại khuyên cô:

- Thôi thôi, đại khái là chúng ta già quá rồi, có người hiểu nhầm.

Y Liễn nhìn cô:

- Cậu tin “thanh giả tự thanh” (người trong sạch không cần lên tiếng thanh minh mọi chuyện cũng tự rõ ràng) không?

Mạc Nhan...

- Không tin.

- Đúng, tớ cũng không tin...

Gần đến lúc tan ca, chị Trịnh đến phòng tài vụ.

Động tác của Mạc Nhan rất nhanh, đã chỉnh lý xong chứng từ của tháng.

Chị Trịnh kiểm tra một chút, gật đầu:

- Không tệ, em ở lại làm xong tháng này nhé.

Chị đi ra đến cửa lại quay người lại, nhã nhặn trong từng chữ nói:

- À, đúng rồi, tuy không liên quan gì đến công việc, nhưng về phương diện cuộc sống nên chú ý chút, không nên tùy tiện nói việc riêng ở trong công ty. Công ty chúng ta có những nhân viên là họ hàng của ông chủ, tương đương với nửa ông chủ, em nghĩ như thế có ảnh hưởng xấu biết bao.

Mạc Nhan trong chốc lát bị đông băng.

Sự thanh bạch trên thực tế của cô còn đó, nhưng hôm nay trên danh nghĩa hoàn toàn không tồn tại nữa rồi.

Y Liên an ủi cô:

- Cậu đừng có quá buồn phiền, ở đây tính cả nhân sự hậu cần tài vụ chạy vạy, tổng cộng mới có năm mươi người. nói cách khác, biết tác phong cuộc sống của cậu có vấn đề cũng chỉ có mấy người, Trung Quốc chúng ta không thiếu nhất đó chính là người.

Mạc Nhan lắc lắc đầu:

- Có người an ủi như cậu sao...càng an ủi càng thêm phức tạp, tớ làm xong tháng này có tiền lương là đi, không đến nữa.

- Tớ còn cho rằng cậu sẽ nói làm xong hôm nay sẽ không làm nữa.

- Giỡn gì thế, hôm nay xong đi thế có phải là hôm nay tớ làm không công sao?

Công ty thương mại tư nhân đó gần ngoại ô thành phố, nhân viên đi làm và tan giờ không thuận tiện. Còn công ty dù sớm dù muộn đều kiểm tra thẻ, có lúc chỉ chậm mười mấy giây, hiển thị thời gian trên đồng hồ chấm công là muộn một phút.

Lúc sáng sớm ngày đông ở Giang nam mây thường dày, đặc biệt lạnh, muốn ra khỏi chăn lúc sáng cần rất nhiều nghị lực.

Mạc Nhan rất chu đáo, thấy đồng nghiệp cùng phòng vì để kịp thời gian quên ăn sáng, thì thuận tiện mang theo hai phần. Cô từng bị tiếng xấu, chỉ có thể dùng phẩm chất chu đáo tỷ mỷ để làm ọi người quên đi vấn đề tác phong cuộc sống của mình.

Lúc bận rộn trong phòng làm việc, mọi người khó tránh khỏi tám mấy câu, nội dung tám từ chuyện các sao đến chuyện trong công ty. Nhân viên tài vụ Tiểu Hồng là hoạt bát nhất, thời gian nghỉ ngơi cô đến ngồi chỗ ghế Mạc Nhan, thân mật vỗ vai cô nói:

- Em gặp chị Trịnh rồi nhỉ? Nghe nói quan hệ của cô ấy và ông chủ chúng ta rất đó đó, không thôi sao làm được phó giám đốc? Cô ấy không thích nhất là thực tập sinh như các em, thường là trẻ hơn, xinh đẹp hơn cô ấy là đều không thích.

Mạc Nhan lúc đầu cũng bất ngờ, cô không có quyền phát ngôn gì, lại không muốn im lặng, nên chỉ cười nói:

- Không phải chứ?

Tiểu Hồng tiếp tục nói:

- Bà già này, khi có việc hay không có việc cũng luôn tìm cách chỉ ra cái sai của tôi, cô ta cố ý đó.

Mạc Nhan nghĩ thoải mái, sợ rằng đó mới là chân tướng?

Tuy từng nghe sư huynh sư tỷ thực tập nói qua một số chuyện vặt, nhưng thật sự tự mình trải qua là không giống nhau. Cô có thể là có tinh thần che đậy, cái bệnh này quả là không nhẹ.

Như thế cũng bận rộn đến cuối tháng, Mạc Nhan tính toán làm ra xong bản báo cáo năm phức tạp, trong giây lát chỉ cảm thấy bản thân quanh mình đầy hào quang, trong lòng mãn nguyện.

Đại khái là mấy ngày gần đây quá mệt, kỳ sinh lý đến sớm, Mạc Nhan mua thuốc chống đau và uống với nước nóng, tiếp tục ôm bao nóng gỗ dự toán cuối kỳ.

Giữa đường đi nhà vệ sinh, đúng lúc nghe Tiểu Hồng ở phía trong nói:

- ...trước đây có bác sỹ nói với tôi, như Mạc Nhan là vì do phá thai quá nhiều lần, mới bị đau, cần phải uống thuốc chống đau...những đàn ông trong phòng làm việc bên ngoài còn cho rằng người ta là con gái thuần khiết, sớm tám trăm năm trước thì đã không phải rồi.

Mạc Nhan như bị sét đánh, lúc cô chưa kịp nghĩ phải làm gì, tay đã tự động mở cửa, vô ý để tiếng cửa kêu cái rầm.

Mạc Nhan đứng ở đó, thấy mấy khuôn mặt lúng túng, trong đó Tiểu Hồng là lúng túng nhất.

Đức Giê-hô-va nói, khi người khác đánh vào mặt trái của bạn, bạn nên đưa nốt mặt phải của mình ra cho người khác đánh.

Phật nói, người nhịn nhớ hận, là vì không sợ.

Nho gia cũng có nói, lùi một bước trời cao biển rộng.

Mạc Nhan cảm thấy đầu óc rối lên, mông mông lung lung. Cô thậm chí còn nhớ lại lúc xưa giờ đi xem triển lãm từng thưởng thức qua bức “Gào thét”, cô giống như nhân vật trong bức họa chỉ có chút khác khác vậy, đứng ở một không gian hoang hờn tối tăm, trong lòng gào thét ở nơi hoang vắng.

Sau này, cô có cơ hội kể lại chuyện này với Nghiêm Tiêu, đặc biệt là kể về sự thay đổi tư duy lúc đó của cô, từ phương Đông đến phương Tây, từ cổ đại đến hậu hiện đại. Nghiêm Tiêu lại không tin, còn nói cô hồ đồ, bịa đặt, chỉ trong thời gian ngắn mấy giây nào có thể nghĩ nhiều như thế.

Trên thực tế, sắc mặt của Mạc Nhan chuyển từ trắng sang xanh, từ xanh sang đỏ, sau đó không chịu được sự khồng chế của đại não và bắt đầu gào thét người khác:

- Một người con gái, sao có những tư tưởng nhơ bẩn như thế? Nói chuyện thị phi sau lưng người khác, nói có thành không, nói không thành có, còn dương dương tự đắc, lẽ nào đạo lý làm người đơn giản như thế mà cô cũng không hiểu? Còn bố mẹ, thầy cô của cô thì sao, từ trước đến giờ không dạy cô sao? Tôi có thể nói với cô, hành vi như thế của cô, tôi có thể coi là phỉ báng ! Tội phỉ báng có thể phạt tù treo 3 năm!

Mạc Nhan tức giận.

Tiểu Hồng bị dọa cho khóc.

Thế giới hỗn loạn.

Sau khi Y Liên biết chuyện này thì vô cùng kinh ngạc, bình luận:

- Mạc Nhan, cậu được chủ nhiệm cao trung chúng ta phù trợ hộ thân rồi...

Sau mấy ngày được linh hồn chủ nhiệm lớp phù trợ, kỳ thực tập cũng đến hạn kết thúc.

Đường về nhà đã được sắp xếp. Con đường qua lại thường ngày vẫn thế, một số đoạn xuống cấp càng thêm lạnh lẽo, chỉ có điều là thêm không khí mấy ngày lễ Tết.

Mạc Nhan cầm phong bì tiền lương, cười nói tiếng cảm ơn với chị Trịnh.

- Tôn chỉ của chúng tôi, thường là nhân tài thì sẽ không bỏ qua.

Chị Trịnh mỉm cười nói:

- Đương nhiên, có lẽ em không đồng ý, hơn nữa sau này còn có nhiều cơ hội tốt hơn.

Đây là lời khách sáo, chứ không phải là lời lôi kéo hiền tài.

Mạc Nhan gật gật đầu, mỉm cười:

Nếu như sau này em có gì thay đổi, em nhất định sẽ đến đây để xin làm ở vị trí đó, thật đó.

Mùa xuân của thành phố cực ngắn, ngày hôm qua còn gió lạnh khắp nơi, thì hình như trong nháy mắt đã chuyển sang mùa hè.

Cảnh biện luận luận văn tốt nghiệp, những hình ảnh của sinh viên mang áo cử nhân trong khuôn viên trường, cảnh này cảnh khác đều lưu lại dấu ấn lúc đó.

Nghiêm Tiêu về nước đúng lúc kịp vòng biện luận thứ nhất. Máy quạt trên trần nhà kêu ì ạch, cuối cùng bật điều hòa cũng không làm giảm độ nóng trong phòng, tiếng nói chuyện xì xào, tiếng giấy đưa qua đưa lại, làm người ta thêm buồn ngủ.

Mạc Nhan đang ngồi ôm cằm dựa vào cửa sổ phòng học, ngồi trơ ra trước đề cương ôn tập.

Bên ngoài cửa sổ, một đám sinh viên đang cười nói chụp hình dưới gốc cây.

Khuôn viên trường, màu sắc của chia ly.

Anh mập thi học lên cao học của trường, mà nghiên cứu sinh và nghiên cứu sinh tiến sĩ đều ở khu trường cũ, ắt phải chuyển chỗ.

Theo lời của anh mập mà nói, thì là “Khu trường mới là sự bi ai của mỹ học hiện đại, chiếm diện tích và số lượng đất lớn, nhưng là một nền văn minh không khai hóa”, còn khu trường cũ từ khi thành lập trường đến nay, lịch sử lâu đời, bên trong còn lưu lại không ít mái hiên ngói đỏ của kiến trúc thời dân quốc, “gián và côn trùng ở lâu ký túc e là trăm năm thành tinh rồi.”

Mạc Nhan sợ nhất là gián, anh mập có nói hay đến mấy cũng quyết không đến khu trường cũ xem cảnh quan.

Nghiêm Tiêu để lỡ thời gian thi cao học, trực tiếp gửi hồ sơ đến một công ty IT ứng ý nào đó.

Anh mập đá chân, miệng đang ngậm dưa nói:

- Nghiêm Tiêu, vì ơn thầy cho phép cậu xuất sĩ, nếu không sẽ thay tổ quốc lãng phí một nhân tài lớn.

Mạc Nhan nhin không nổi cười nói:

- Anh mập, anh cũng quá giả dối.

Anh mập đẩy đẩy đôi kính trên mũi, cười nói:

- Sư muội Mạc Nhan gần đây tu luyện điểm môn học tình yêu rất cao nha, sư huynh đây rất đồ kị.

Mạc Nhan khiêm tốn trả lời:

- Đâu có, ba năm mà đến điểm năm cũng không đủ, điểm đủ qua mà thôi.

Anh mập tức giận nói:

- Anh đến điểm một cũng không được! Đâu có cái lý đó chứ.

Mạc Nhan nhìn kỹ cặp kính không tròng của đối phương:

- Sư huynh, kính của anh là kính 0 độ à? Em nhớ là trước đây anh không cận thị mà.

Anh mập chuyển từ tức giận sang vui vẻ nói:

- Tiểu sư muội của khoa anh nói, như thế này là đặc biệt nho nhã.

- Uh uh, vị tiểu sư muội đó đối với anh có ý không tốt...

Nghiêm Tiêu mỉm cười nói:

- Đằng sau sự nho nhã cũng có thể là bại loại, cũng giống như đằng sau y phục là cảm thú vậy.

Mạc Nhan sực tỉnh ra:

- Anh Nghiêm Tiêu, anh ở nước “bấp” đã chịu sự đả kích gì vậy...

Câu nói này rất độc.

Trên phố sinh viên là ánh sáng chiếu rọi.

Thế giới này hình như biến thành tình thế, trong suốt tận cùng, cũng lung linh tận cùng.

Anh mập bước lên phía trước nhất cười nói:

- Minh sau này kết hôn cũng có thể viết như thế này, nam tính, người văn hóa, trong sáng, đàn ông số một...

Mạc Nhan nhìn điện thoại trong tay rung lên, trên màn hình là số điện thoại quen thuộc liền lập tức ấn nút nghe. Đầu dây bên kia điện thoại giọng mẹ Mạc Nhan vừa nói vừa khóc:

- Tiểu Nhan, bố con nhập viện rồi... ung thư dạ dày....bác sĩ nói là giai đoạn cuối, trách chúng ta sao không đưa đi bệnh viện sớm...

Mạc Nhan dờ ra sững sờ, trong sự lo lắng hoài nghi là mình nghe nhầm.

Ung thư dạ dày, giai đoạn cuối...những danh từ đơn như thế đáng sợ biết bao....

Cô nhìn phía trước, con đường này hình như không có điểm dừng, một mạch dài đến nơi không thể thấy được. Chỉ có thể đưa tay với đến, chỉ cách một bước với cái bóng phía trước.

Mạc Nhan đưa tay nắm lấy, chốc lát không nói được lời nào.

Nghiêm Tiêu không kịp phòng bị. người phía sau lao tới, sau đó ôm chặt áo của anh không rời tay, mà trên phố sinh viên lúc này người qua kẻ lại không ít.

Anh có chút lung túng, chuyển đầu lại nhìn gương mặt của Mạc Nhan, tim chợt rung lên, với phương thức không kịp phòng bị đó. Anh kéo tay của cô nói:

- Em sao thế?

Mạc Nhan có chút không kịp phản ứng:

- Mẹ em vừa điện nói bố em nhập viện rồi... là ung thư dạ dày.

Anh mập đang nói lan man không nghĩ mở to miệng, đứng khựng lại ở đó trông rất khó coi.

Nghiêm Tiêu hỏi:

- Bệnh viện nào? Anh và em đến đó.

Mạc Nhan đáp nhỏ:

- Bệnh viện ung bướu...

Nghiêm Tiêu lập tức gọi xe, may mà phản ứng của Mạc Nhan rất bình tĩnh, không khóc không làm ồn, anh nói câu nào thì nghe và làm theo.

Chờ họ vội vàng vàng đến bệnh viện, lại bất ngờ phát hiện đó chỉ là một trò đùa.

Bố Mạc Nhan mang áo quần bệnh viện nằm trên giường bệnh, sắc mặt quả thật là rất xấu. Mẹ của Mạc Nhan lại ngồi ở ghế phòng bệnh cô đơn rơi lệ.

Nghiêm Tiêu hỏi tình hình bác sĩ ở bên ngoài phòng bệnh.

Vị bác sĩ lật lật hồ sơ bệnh án, ngữ khí ôn hòa:

- Là hệ dạ dày kém dẫn đến xuất huyết, vì phát hiện có chút trễ, người bệnh lâm vào tình trạng thiếu máu.

- Ông gấp hồ sơ lại rồi bổ sung thêm một câu - Sau này cai thuốc cai rượu, chăm sóc bồi dưỡng tốt thì không sao.

Giáo sư đại học bây giờ đều ra ngoài kiếm tiền, bố Mạc Nhan cũng là một trong số đó, làm cổ vấn cho doanh nghiệp bên ngoài, có nhiều tiệc này tiệc khác, kết quả là uống rượu khiến cho hư người đi.

Vậy “Ung thư dạ dày giai đoạn cuối” rốt cuộc là từ đâu mà ra?

Mạc Nhan lập tức như sống lại, tức tối đi ra bên ngoài:

- Thật là, đâu ra kiểu dọa người thế chứ?!

Nghiêm Tiêu vội kéo cô:

- Được rồi, được rồi, dọa người còn hơn là biến thành thật.

Mạc Nhan cuối cùng cũng vào lại phòng bệnh.

Nghiêm Tiêu đứng ở bên ngoài, thấp thoáng cũng có thể nghe được giọng nói chuyện của gia đình bọn họ, chậm chậm nở một nụ cười.

Chú Mạc là người nghiêm khắc, Mạc Nhan lúc nhỏ đối diện với ba đến làm nũng cũng không dám, còn đi giống như đứa trẻ, Mạc Nhan thường nói mẹ của cô có trái tim thiếu nữ, còn bản thân cô hầu như lại bình tĩnh chín chắn, chỉ có khi trước mặt mình là khác, chỉ có ở trước mặt mình...

Tiếng điện thoại rung, anh đi đến cuối hành lang nghe điện thoại.

- Nhầm lẫn, là xuất huyết dạ dày, cậu không cần hỏi nhiều. – Nghiêm Tiêu vừa nhắc điện thoại là liền chặn ngang lời của đối phương.

Giọng của anh mập đặc ý:

- Nghiêm Tiêu, cậu nhận đi nhé, thực ra thì cậu rất thích tiểu sư muội của chúng ta. Cậu chưa thấy cái biểu cảm lúc đó của mình đâu, hehe.

Nghiêm Tiêu dừng lại một lúc, sau đó mỉm cười nói:

- Tổ thực ra cũng không dự định là không nhận.

Anh mập ha ha cười hai tiếng:

- Vậy sau này cậu chuẩn bị làm thế nào?

Đổi vị trí tay cầm điện thoại, ngữ khí của Nghiêm Tiêu rất thư thái:

- Tổ không muốn làm người qua đường, chỉ muốn làm người cuối cùng.

Sau cuối cùng còn có cuối cùng, cái cuối cùng đó là vô tận...

Anh mập càng thêm đặc ý:

- Cậu không có ưu thế, nếu như àm được thì cậu sớm đã làm được rồi, không lý nào lại để cho đến tận bây giờ, chờ đến lúc mọi người quen hết nhau rồi thì còn gì là cảm giác mới mẻ?

- ...cậu gọi điện thoại là để nói chuyện này sao?

- đương nhiên là không phải, lát nữa có bữa tiệc chia tay, cậu tới không?

Nghiêm Tiêu trả lời một cách dứt khoát:

- Được thôi, bây giờ tớ về trường.

Anh gửi tin nhắn cho Mạc Nhan rồi vội vàng rời bệnh viện. lúc này có lẽ cũng chẳng có ai để ý anh đi hay chưa đi.

Lúc mới đến nơi khác có cảm giác không quen, khi về nước rồi lại vẫn còn cảm giác không quen.

Vừa mới xuống máy bay cảm giác đầu nặng chân nhẹ rất mệt mỏi, sau đó không để ý ngày đêm chuẩn bị biện luận luận văn, cho đến khi rảnh rỗi mới phát giác ra là chênh lệch múi giờ căn bản vẫn chưa đổi lại được.

Nghiêm Tiêu rất đau đầu.

Sau khi hồ sơ gửi đi, rất nhanh đã có phản hồi, kết quả là đến phỏng vấn viết, người coi phỏng vấn là sư huynh trước anh ba khóa, sau khi hỏi xong về vấn đề công việc, trêu anh nói:

- Trạng thái tinh thần của cậu thật là thảm không thể nhìn nha.

Nghiêm Tiêu chỉ có thể cười nói:

- Chênh lệch múi giờ vẫn chưa đổi lại được.

Người coi phỏng vấn đứng dậy bắt tay với anh:

- Có tin tức liên quan, chúng tôi sẽ thông báo cho cậu sớm nhất có thể.

Về đến nhà, Nghiêm Tiêu đúng lúc gặp Mạc Nhan đi thăm bệnh từ bệnh viện về, bèn hỏi:

- Sức khỏe của chú tốt hơn rồi chứ?

Mạc Nhan gật gật đầu, nhìn anh quay người mở cửa, vội hỏi:

- Sư huynh, nhà anh có quyển Thuế pháp không? Em muốn mượn xem xem.

Bố Nghiêm Tiêu dạy thương mại, chắc sẽ có sách loại đó.

Anh nghĩ một chút, xem có ấn tượng gì với quyển sách đó trên giá không:

- Nếu không thì em vào tìm xem, anh không để ý lắm.

Mạc Nhan cởi giày, đang lúc tiến vào phòng sách, bỗng thấy một đám đen đang lộn qua lộn lại trên sofa, giờ bốn chân lên, đôi mắt đen nhánh mở to, im lặng nhìn cô.

Là loại chó hồ ly nhỏ, hình dáng góc gồ ghề.

Nghiêm Tiêu bước đến:

- Em họ anh đến ở vài ngày, còn đem theo thứ đó.

Anh mấy ngày nay mất ngủ, nghe tiếng vuốt của chó hồ ly cọ trên thảm nhà. Mất ngủ càng thêm nghiêm trọng.

Mạc Nhan Oh lên một tiếng rồi bước hai bước, con chó đó đứng dậy từng bước. Cô dừng lại nhìn nó, nó mở to đôi mắt nghiêng đầu nhìn cô một cách góc gồ ghề.

Mạc Nhan nhin không được cười:

- Nó xem ra hình như có chút góc gồ.

Nghiêm Tiêu nghĩ đến bảng thành tích màu đỏ của cô em họ, nhỏ giọng nói:

- Ai nuôi thì nó giống người đó...

Chó hồ ly nhẹ nhẹ chạm vào tường, đôi mắt đen nhánh nhìn cô một cách vô tội.

Mạc Nhan trong nháy mắt chết trân ra.

Cô cúi lưng ôm nó:

- Nhưng rất đáng yêu.

Nghiêm Tiêu lấy ra quyển sách trên giá:

- Thuế pháp.

Mạc Nhan luyến tiếc không nỡ:

- A, cảm ơn. Vậy ngày mai em lại đến mượn cuốn khác.

Nghiêm Tiêu suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu em có thời gian không bằng giúp anh trông cô em họ nhé, biện pháp gì cũng được, chỉ cần em bắt em ấy làm xong bài tập. Anh quản không nổi nó.

Mạc Nhan thấy rất kỳ lạ, giáo dục theo kiểu của Nghiêm Tiêu thế mà lại không có tác dụng:

- Em họ anh cơ bản thế nào?

Nghiêm Tiêu mở ngăn kéo, rút ra bảng kết quả:

- Em tự xem đi.

Bảng điểm tiểu học bây giờ đã không giống với họ học lúc đó, không dùng hệ điểm 100 mà đổi sang hệ A, B, C, D. Mạc Nhan xem toàn là điểm không đủ qua, nói không suy nghĩ:

- Em họ anh và anh trên phương diện này không giống nhau...

Chỉ vì đã từng trải qua, Mạc Nhan mới hiểu rõ tại sao Nghiêm Tiêu dạy không tốt. Cô em họ đó sống nội tâm, không nghịch ngợm, người khác nói gì cũng gật đầu đáp ứng, nhưng trong nháy mắt nghe tai trái thì ra tai phải. Mạc Nhan vừa giảng cho cô bé nghe một phương trình đơn giản nhất, cô bé ngồi nghe ngoan ngoãn, nghe xong thì quên.

Tóm lại, không kể bạn nói gì, cô bé đều lập tức quên ngay.

Cô em họ duy nhất chỉ quan tâm con chó hồ ly ngực nghếch đó, tý chút lại muốn ôm nó.

Mạc Nhan chỉ có thể dùng phương pháp bỉ ổi nhất, cướp đi con chó hồ ly, chờ cô bé nghe hiểu một chút kiến thức thì cho cô bé ôm con chó một chút, nếu bài tập viết đi viết lại hai ngày thì dắt cô đi mua thức ăn cho chó và đồ chơi.

Nghiêm Tiêu thì lại rất rảnh rỗi, dựa vào ghế xem phim nguyên bản, nhiều nhất là chờ đến giờ ăn cơm thì gọi điện thoại kêu người đưa tới.

Mạc Nhan khinh thường nói:

- Anh Nghiêm, anh không phải tìm một công ty mà bán thân sao?

Nghiêm Tiêu hai chân dài vắt vào nhau, nhìn chăm vào màn hình:

- Tìm rồi, thứ hai tuần sau mới bắt đầu thời kỳ thử việc.

Năm ngày sau khi phỏng vấn, thì nhận được thư trả lời của phòng nhân sự, nói anh ngày thứ hai đến và công việc đầu tiên là báo danh.

- Lẽ nào anh không tìm thêm mấy công ty để đề phòng lỡ may ra sao?

- Tìm thêm mấy nơi? Nhưng chỗ khác tương đối mà nói, đều không có giá trị.

Mạc Nhan thật muốn nôn ra máu, dạy cô em họ câu thành ngữ:

- Ý nghĩa của khái niệm sai số, tức là sự sai sót hay sự bỏ lỡ ngoài ý muốn. cũng giống như anh của em nói to giọng hùng hồn như thế, sau này nhất định sẽ gặp sai sót ngoài ý muốn, vì vậy làm người cần phải khiêm tốn. Ah, nói khoác mà không biết hổ thẹn nghĩa là có người nói lớn mà không thêm quan tâm, hiểu chưa?

Nghiêm Tiêu quay đầu lại nhìn.

Sai sót bất ngờ, thực ra sớm đã có, không ắt cứ gì phải đợi sau này.

7. Chương 07

Tháng 9 là thời kỳ tốt nhất để bắt đầu năm học mới, cũng là một tháng với những tiếng than thở.

Anh mập cuối cùng cũng vào ở ký túc xá của nghiên cứu sinh, sau khi đi dạo một vòng dưới con đường râm mát với những hàng cây thông xanh ngắt thì hội báo: Ta bỗng bắt gặp một đôi giai nhân trên con đường đá nhỏ, trong lòng hết sức kích động.

Giáo viên hướng dẫn có vẻ đẹp dịu dàng, có xe có nhà nhưng không có chồng đó của Mạc Nhan bỗng nhiên tự động từ chức. Cô đứng bên ngoài phòng làm việc, nhìn giáo viên hướng dẫn thu xếp đồ vào vali, lần đầu tiên có chút mơ hồ: Cô cứ nghĩ rằng đối phương rất thích công việc này.

- Tuy có chút đáng tiếc vì chưa chờ được đến lúc các bạn chuẩn bị luận văn tốt nghiệp. – Nữ sĩ mang giày cao gót mỉm cười đứng trước mặt Mạc Nhan. – Sau này nếu gặp lại, trực tiếp gọi tên mình là được rồi, mình biết các bạn cũng không thích gọi cô giáo.

Cô tên là Chung Uẩn Uy, cái tên có nhiều nét.

Mạc Nhan đi xuống lầu với cô:

- Tại sao đột nhiên cô từ chức? Là vì không thích dạy học nữa sao?

Chung Uẩn Uy lắc đầu:

- Không phải, mình vừa mới đính hôn, hơn nữa...mình cũng muốn tạo sự nghiệp riêng ỉnh.

Giọng cô nhẹ nhàng, tiếng cười cảm động lòng người:

- Bạn còn trẻ, đại khái là cảm thấy phải chăng kết hôn là không quan trọng, nhưng chờ thêm vài năm nữa, cảm giác bản thân tuổi cũng không còn trẻ, lúc đó cách nghĩ cũng khác. Sự nghiệp và hôn nhân không mâu thuẫn nhau, nhưng khó tránh khỏi ảnh hưởng lẫn nhau.

Nghiêm Tiêu bưng ly café đứng sau lưng bạn học Tiểu Tào, chỉ ra một sai sót nhỏ trong chỉ lệnh của cậu ta.

Khí chất của anh tuyệt vời, trang phục vest đơn giản, sớm đã không còn bộ dạng bạn rận giữa đồng sách tham khảo với thi cử nữa rồi.

Là người, ai cũng sẽ không ngừng trưởng thành, sau đó ra xã hội, dần dần trở nên độc lập.

Năm 4 là năm vì sự bước ra xã hội mà chuẩn bị.

Trong trường luôn có câu, năm 4 là không lên lớp những môn tự chọn mà lên lớp những môn bắt buộc. Mạc Nhan ôm theo giáo trình bước vào phòng học, tìm một vị trí ngồi thích hợp.

Anh mập ở khoa nghiên cứu sinh giống như cá gặp nước, cảm xúc dồi dào hình dung khu trường cũ:

- Hoa dương liễu rơi, mưa ngâu chậm chậm, màu xanh nhẹ nhàng, hồn tiêu hương kiếm ở nơi đâu...

Đến mùa nghỉ đông, Nghiêm Tiêu thu xếp đồ đạc chuyển đến chung cư gần công ty ở một mình.

Mạc Nhan lặng lẽ nhìn, bỗng nhớ lại rất lâu trước đây cảnh hai nhà chuyển đồ từ ký túc xá giáo viên trường đại học S. Lúc đó cô còn chưa học cấp 2, thấy Nghiêm Tiêu ôm theo một đồng sách lớn đi xuống lầu, không biết tại sao có chút buồn.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn.

Thời gian là phương thuốc tốt nhất, con người có chạy nhanh đến mấy cũng không bao giờ vượt qua được thời gian.

Hoặc là có một người như thế bước qua một cách lặng lẽ trong cuộc đời bạn, sau đó lại lặng lẽ bước đi.

Hoặc là mười năm sau bạn còn nhớ, hoặc là sớm đã quên, hoặc là người đó đang ở bên cạnh bạn.

Trong lòng mỗi người đều có một cái mười năm như thế.

Nghiêm Tiêu đứng trước mặt, mỉm cười một cách ôn hòa nói:

- Số điện thoại của anh chưa đổi, sau này nhớ gọi nhé.

Mạc Nhan bắt đầu học thêm các môn về kế toán, đăng ký thi nghiệp vụ kế toán, trong đó nguyên nhân lớn là cảm thấy thích thú. Học kỳ hai năm bắt đầu chưa được bao lâu thì gửi một số hồ sơ đến các công ty, lại nhận được thông báo phỏng vấn thi viết của một văn phòng kế toán. Sau khi phỏng vấn viết là phỏng vấn vấn đáp, người coi phỏng vấn đến từ Malaixia dùng tiếng Anh với giọng điệu có chút cổ quái hỏi cô tất cả các vấn đề.

Mạc Nhan cẩn thận trả lời từng vấn đề một.

Khi hỏi đến câu cuối cùng, người coi phỏng vấn lại nói, người coi phỏng vấn viết vòng đầu nói với tôi, kết quả của bạn trong nhóm là kém nhất, là vì ngày hôm đó bạn phát huy khả năng chưa tốt sao?

Mạc Nhan bỗng thấy bất ngờ. Cô nghĩ lại một chút rồi mỉm cười trả lời:

- Tôi nhớ là ngày hôm đó tôi phát huy không tệ, tôi tự tin với bản thân mình. Hoặc là ngài có nhớ nhầm chăng?

Mỉm cười là cách bày tỏ cảm xúc tốt nhất, bất kể là lúc nào.

Mạc Nhan thấp thỏm chờ phản ứng của đối phương, một lúc sau, người coi phông vân cười đứng dậy bắt tay với cô, nói cô về chờ thông báo.

Cô bước ra khỏi tòa lầu của văn phòng, chỉ thấy ánh nắng tràn ngập khắp nơi, ách tắc, kẹt xe lúc cao điểm tan giờ làm lại xuất hiện.

Mạc Nhan bước ven theo con đường dài, bỗng chiếc xe Bieke phía sau chậm chậm dừng lại. Nghiêm Tiêu mở kính xe, gọi tên cô:

- Em đến đây phỏng vấn à? Anh đưa em về nhé, đoạn đường này khó bắt xe.

Mạc Nhan vui vẻ lên xe, sau khi ngồi ở vị trí ghế phụ mới hỏi:

- Lẽ nào anh đi làm ở chỗ gần đây? Lại có xe, tuy em có giấy phép lái xe nhưng tiếc là không có xe...

Nghiêm Tiêu nhìn kính chiếu hậu nói:

- Em là sát thủ đi đường bộ còn không chịu nhường đường, đừng dọa người khác tốt hơn.

- Em là sát thủ đi đường, còn anh không phải là cái máy tự động sao? Không có chút hài hước gì cả.

- Tự động thuận tiện, bạn à. Con đường này chút nữa là kẹt xe một hai tiếng đồng hồ, không dừng không chờ rất phức tạp.

Thành phố cái gì cũng tốt, chỉ có giao thông là kém, thường là khách du lịch đến đây đều nói như vậy.

Mạc Nhan nhìn một bên mặt của đối phương, sống mũi thẳng, lông mi dài, rất tuấn tú.

Kẹt xe gần một tiếng đồng hồ, mặt đường có chút vắng dần. Mạc Nhan đang nghĩ đến cảnh phỏng vấn hôm nay, bỗng Nghiêm Tiêu hỏi một câu:

- Điểm môn học thứ ba của em đã đủ chưa vậy?

Môn học thứ ba.

Mạc Nhan nghĩ một lúc, bỗng hiểu ra. Trong trường có thiết kế điểm môn học thứ hai, sau đó có người giỡn gọi tình yêu học đường là môn học thứ ba, nên cũng có điểm.

Cô buồn bã trả lời:

- Điểm qua có tính là đủ không?

Nghiêm Tiêu ừ một tiếng lại hỏi:

- Thế bây giờ có đang học không?

Mạc Nhan càng buồn bã trả lời:

- Không.

Nghiêm Tiêu bật xi nhan bên phải, ghé vào bên ngoài một tiểu khu, dừng xe, một tay vịn tay lái, lặng lẽ nhìn phía trước:

- Vậy chúng ta thử yêu nhau xem sao nhé.

Mạc Nhan sững ra.

Nghiêm Tiêu dùng ngữ khí trần thuật, nhiều nhất cũng cho là câu cầu khiến. Mạc Nhan có chút không hiểu, anh ruốt cuộc là lấy sự tự tin ở đâu ra?

Cô dựa vào ghế, trả lời một cách đanh đá:

- Không được.

Mạc Nhan luôn đưa lại cho người khác những bất ngờ kỳ lạ.

Nghiêm Tiêu quay đầu kinh ngạc nhìn cô, chỉ thấy cô cười nói:

- Nghiêm Tiêu, hãy hẹn hò với em, được không?

Nghiêm Tiêu cười ừ một tiếng.

Anh mập từng nói, Nghiêm Tiêu cậu dựa vào cái gì cho rằng em Mạc Nhan nhất định sẽ cho cậu qua.

Nghiêm Tiêu nói, Thì dựa vào không có, rồi có một cái mười năm như thế.

Nếu tình yêu có thể chia loại, nếu loại thứ nhất gọi là gặp và yêu ngay (tình yêu sét đánh), vậy loại thứ hai gọi là thói quen. Sớm muộn có một ngày, tình yêu thứ nhất sẽ trở thành loại thứ hai, lúc đó, cảm giác mới mẻ không còn, sẽ kéo theo sự mệt mỏi, những tranh chấp tăng thêm, những cuộc chiến tranh lạnh không ngừng nghỉ.

Nếu trực tiếp bắt đầu từ loại thứ hai, không có mơ mộng và lãng mạn, không có cảm giác mới mẻ, ai cũng đều hiểu rõ về đối phương, cho đến những thói quen nhỏ nhặt.

Tại sao lại không thể bắt đầu từ thói quen?

Nghiêm Tiêu mỉm cười nói:

- Tớ đã từng nói tớ sẽ không làm người qua đường, chỉ làm người cuối cùng.

Anh chưa từng tin chắc như thế bao giờ.

Mạc Nhan có được cơ hội thực tập ở văn phòng kế toán, trong trường chỉ còn lại một vài tiết học không liên quan, có thể trốn tiết một cách đường đường chính chính.

Vì là người mới, photo, in ấn, đánh máy...những công việc đơn giản nhất cũng đến tay cô.

Vất vả nhất là đối chiếu số liệu, mọi người gọi loại công việc đó là nghìn hàng bảng biểu. Mạc Nhan lúc đầu còn cho là khoa trương, chờ khi gặp thật rồi cô mới phát hiện cách nói này rất phù hợp với hoàn cảnh. Cô dùng thước vạch ra từng hàng từng hàng, đối chiếu đến hết và luôn như muốn khóc.

Sau khi đối chiếu xong, nhân lúc thời gian nghỉ thì gửi tin nhắn cho Nghiêm Tiêu:

- Em đếm được một lúc, cái bảng biểu đó thật là có một nghìn hàng, mắt em hoa rồi.

Nghiêm Tiêu đang bước trên đường vạch trắng, chậm bước lại trả lời tin nhắn:

- Lúc nào em xong? Anh đón em đi ăn.

Giám đốc bước ở phía trước quay lại nhìn cậu đi chậm lại phía sau cười nói:

- Nghiêm Tiêu, cậu đứng giữa đường sẽ ảnh hưởng đến giao thông thành phố đó!

Nói về ăn uống, lại trên phố thương mại gần khu trường cũ đại học Z.

Mạc Nhan cầm menu, bỗng nói:

- Có cần gọi anh mập đến ăn cùng không nhỉ?

Nghiêm Tiêu sững một lúc, lập tức cắt ngang:

- Gọi cậu ấy làm gì? Chúng ta ăn cơm, không có việc của cậu ấy.

Mạc Nhan làm xong bảng biểu nghìn hàng ấy, tâm trạng không tệ, cười nói về tình trạng thực tập mấy ngày nay.

Nghiêm Tiêu im lặng ngồi nghe, chờ khi cô dừng lại rồi bỗng hỏi:

- Vậy sau này em có dự định gì?

- Đương nhiên là như cô Chung vậy, một tri thức, có xe có nhà có sự nghiệp, không có...cái đó, tuy học vị của em không cao như cô ấy...

Cô vốn muốn nói là không có chồng, nhưng đối diện với Nghiêm Tiêu thì không hiểu sao bỗng nghẹn lại.

- Ủ, có xe có nhà, mục tiêu cũng cao đó chứ. – Nghiêm Tiêu nhẹ nhàng nói: – Vậy thì tốt, anh phê chuẩn cho em chuyển đến, như vậy xe có rồi, nhà cũng có.

- Anh đói đến hồ đồ à? – Mạc Nhan hiểu ra. Chuyển đến, như vậy là sống chung sao?

- Bây giờ để em ít phần đầu hơn mười năm, không tốt sao?

- ...Vậy cần em cùng trả tiền nhà à?

Đôi đũa trên tay Nghiêm Tiêu tạo thành khoảng trống:

- Tiền nhà anh đã trả hơn một nửa rồi, thì là thiếu một người làm việc nhà, em đến làm việc nhà nhé.

...

Mạc Nhan như muốn khóc.

Ngày chuyển đi, bố mẹ đang lúc đi du lịch, Mạc Nhan cuối cùng cũng có cách trả đũa, để lại tờ giấy, vì thực tập cần chuyển đến chỗ gần văn phòng làm việc ở, sau này sẽ thường xuyên về nhà ăn cơm, sau đó cô dán tờ giấy trên tủ, kéo hai vali đi.

Nghiêm Tiêu nhìn tờ giấy thấy hơi ngứa mắt:

- Em nói chuyển đến ở với anh, vậy cũng không sao đâu nhỉ?

Mạc Nhan lắc lắc tay:

- Không, anh không biết. Mẹ em sẽ thường gọi điện đến giáo huấn em nói cần phải dùng biện pháp an toàn, nhất định đừng có để lỡ ra. Em không muốn nghe điện thoại kiểu như thế.

Nghiêm Tiêu để vali sau cốp xe, nghe xong câu nói ấy thì thần ra:

- Thì ra di nghĩ thoáng thế.

- Bởi vì mẹ em có trái tim thiếu nữ, người như anh vậy, không hiểu đâu...

Mạc Nhan chợt nghĩ ra một chuyện quan trọng:

- Nghiêm Tiêu vậy em ngủ ở đâu?

Cuối cùng cũng nghĩ đến, thật không dễ dàng.

Nghiêm Tiêu khởi động xe, chờ xe chạy rồi dùng ngữ khí bình thản nói:

- Nếu em muốn ngủ ở giường của anh, vậy cũng không quá chật, thật đó.

Mạc Nhan bây giờ muốn giả ngây thơ cũng thấy phiền phức, lập tức trả lời lại:

- Không được, em không muốn lần sau khi về nhà từ một người lại biến thành hai người.

Nghiêm Tiêu nghiêng người, cúi đầu hôn lên môi cô:

- Sau này nhất định sẽ có.

Mặt Mạc Nhan ửng đỏ, trong lòng khó chịu: Lại thế rồi, cái sự tự tin này của anh rốt cuộc là từ đâu mà có?

8. Chương 08 End

Trên thực tế nhà Nghiêm Tiêu đúng là có phòng khách.

Mạc Nhan đứng bên cửa sổ nhìn xuống, độ cao của tầng 10, côn trùng cũng không bay lên được, nhưng lúc chờ thang máy rất là vất vả.

Nghiêm Tiêu thấy ở trong vali cái thứ nhất là từng chồng sách, phía trên còn có những sách chuyên ngành như Thuế pháp, hạch toán vốn, tài chính công ty, phân tích bảng biểu công ty lên sàn, phía dưới là những cuốn sách bìa hoa cỏ, bên trên là những ảnh chàng đẹp trai, tuần tú hoặc dễ thương, cổ trang có hiện đại cũng có, những cuốn sách đó đều trông không giống sách (tiểu thuyết BL ^^).

Anh cầm lên một cuốn trong đó nói:

- Đến bây giờ mà em vẫn chưa chán à?

Mạc Nhan vội cướp lại, nói rành mạch:

- Em thích đọc, đọc thế nào cũng không chán, em cũng không có cách nào khác.

Nghiêm Tiêu nghĩ đến sức ảnh hưởng của sách:

- Những cuốn sách này không thể bỏ ở phòng sách, bỏ ở tủ phòng khách nhé.

Hoặc là nhìn từ một góc độ khác, Mạc Nhan thật ra là người giàu tình cảm. Anh thầm an ủi.

Đồ bỏ đến nơi cần bỏ.

Nghiêm Tiêu ngồi trên giường nói:

- Đến đây, chúng ta trước hết nói về gia quy.

Mạc Nhan ngồi dưới nền nhà nhìn lên:

- Gia quy? ... Anh vẫn còn dùng cái từ cổ lỗ này à.

- Không được tùy ý ở lại bên ngoài, đó là quy định, dù làm ca đêm cũng phải gọi điện về.

Anh nghĩ một lát:

- Bữa tối thay nhau làm, chủ nhật về nhà của mình ăn cơm.

- Công việc không được mang về nhà, nếu không thể không mang về thì cũng không được làm đến sau 12 giờ, để tránh làm ảnh hưởng sự nghỉ ngơi của người khác.

Mạc Nhan nghĩ ra trước đó có thấy một bình café dưới bếp, lập tức bổ sung:

- Café, cấm; hút thuốc, cũng cấm.

- Café thì sao?

- Vì em ngủ rất tỉnh, nghe chút âm thanh là ngủ không được, hơn nữa café thức đêm không tốt cho sức khỏe.

Nghiêm Tiêu không khỏi cười:

- Em đúng là nhiều tật xấu.

Sau đó, ngay ngày thứ hai Mạc Nhan lại không thể không làm trái lại với quy định mình đặt ra.

Văn phòng gần đây bước vào giai đoạn bận rộn, các loại bảng biểu báo cáo đều gửi tới kiểm tra. Mạc Nhan chỉ có thể đem việc về nhà, vì trên bàn đã bỏ đầy đồ nên chỉ có thể bỏ máy tính trên giường, ngồi dưới nền nhà phân tích bảng biểu.

Nghiêm Tiêu gọi cô ra ăn cơm mấy lần cũng không thấy phản ứng gì, chỉ có thể mở cửa vào xem.

Bên người Mạc Nhan là một đống các bảng biểu, bên trên dùng bút chì vạch ra không ít ký hiệu và chữ số. Anh cúi người, nhặt từng tờ từng tờ theo số trang xếp lại gọn gàng, muốn bỏ lên bàn, nhưng khi thấy đồ trên bàn không thể không lúng túng một chút, cuối cùng bỏ lại trên nền nhà.

Mạc Nhan lưu lại bảng biểu trên máy, quay đầu thấy anh đứng ở đó, mới nói:

- Có thể ăn cơm rồi?

- Ủ, nhưng... những thứ trên bàn em thật không định thu dọn lại à?

Mạc Nhan bỗng chợt nhớ ra là bản thân vốn muốn sắp xếp lại tủ áo quần, để mấy đồ nội y ra, sau đó quên xếp lại. Cô ôm máy tính, đứng chặn trước bàn:

- Anh, anh thấy bao nhiêu rồi?

... Sớm đã thấy hết rồi, Nghiêm Tiêu nói thầm trong bụng.

- Ah, ...thực ra, kiểu dáng cũng rất bình thường...

Mạc Nhan quả là phát hoảng, bỏ máy tính lại trên giường, vội vội vàng vàng bầu eo anh:

- Hôm nay em chỉ muốn ăn thịt sống, không ăn đồ chín nữa.

Bữa tối là chế độ luân phiên, còn có tính liên tục, dùng phương án tăng ca để trốn việc nấu bữa tối là không được.

Mạc Nhan cầm lọ tương xào đồ, trong bếp lập tức man mác hương vị ngọt, béo ngon. Nghiêm Tiêu với tay nghề nấu như đang thực hiện thí nghiệm hóa học vậy, mãi mãi không đạt được trình độ này.

Mạc Nhan rất đắc ý.

- Kế hoạch chủ nhật này thay đổi một chút, em xem cái này đi.

Nghiêm Tiêu để tờ thiệp đồ lên bàn.

Mạc Nhan cầm lên xem, lập tức đưa ra định nghĩa chính xác:

- Đây là giấy mời đám cưới.

- ... Đúng, rất thông minh, còn gì nữa?

- Ngày kết hôn là buổi tối cuối tuần này, khách sạn tổ chức không tệ, còn là khách sạn năm sao. – Mạc Nhan biểu cảm cổ quái – Nam chính là cấp trên của anh, giám đốc kỹ thuật công ty các anh, lần trước em có gặp qua...- Lần trước Mạc Nhan vốn là nói cùng anh về nhà, kết quả là Nghiêm Tiêu bị mắc việc một chút, vì thế cô đi bộ đến dưới lầu công ty anh chờ, đúng lúc gặp vị cấp trên đại biểu cho nhân sĩ có sự nghiệp thành công đó đi cùng Nghiêm Tiêu.

Tuy Nghiêm Tiêu không phải người ưa chăm chút ngoại hình, nhưng ít nhất đối với bản thân vẫn còn chú ý, đến khi tăng ca kiểm tra trình tự cũng không để xuất hiện tình cảnh tóc tai rối bời mặt mũi lem luốc. Nhưng vị đó râu thì lôn xộn, cà vạt nghiêng nghiêng, áo quần lếch thếch, rất có dáng vẻ của một nhà say mê khoa học...

- Tiếp đó, nữ chính là Chung Uẩn Uy... là tên của cô giáo xinh đẹp dịu dàng, tri thức có xe có nhà trước đây của em. Số nét chữ của cái tên này rất nhiều, tên cũng hiếm gặp.

Nghiêm Tiêu im lặng một lúc nói:

- Anh cảm thấy không giống.

- Em nghĩ mắt em đã tệ rồi, không ngờ cô ấy còn tệ hơn...

Nghiêm Tiêu không thoải mái nói:

- Theo như em nói, mắt của anh cũng không ra làm sao.

Sau bữa tối, là thời gian ngồi trên ghế cùng xem phim dài tập.

CSI còn đang hot, Mạc Nhan nhìn vào màn hình, một bên ăn đồ vặt. Trên màn hình, pháp y đang bay xuống đất mang bao tay cao su, cầm dao mổ...

Nghiêm Tiêu nhớ là trước đây khi chiếu CSI trong giờ ngoại khóa, chiếu đến cảnh máu tanh, có mấy nữ sinh không dám quay đầu xem, Mạc Nhan lại còn bình tĩnh ăn đồ vặt:

- ...Chờ lúc em nặng hơn 60 cân là anh không cần em nữa đâu.

- Cân nặng của phụ nữ là bí mật, cho là một trăm cân em cũng không thừa nhận...- Mạc Nhan ngẫm nghĩ một chút rồi bỏ đồ vặt qua một bên, ôm gối.

Một tập CSI chiếu xong, bắt đầu là phim ma.

Bất luận là nhân vật chính trong phim phát ra những tiếng kêu rợn người, cảnh âm linh mèo đen xuất hiện có đen tối thế nào, Mạc Nhan vẫn ngồi thần ra đến chớp mắt cũng không chớp.

Nghiêm Tiêu nghĩ đến cảnh ai đó sợ hãi mà dựa vào mình sẽ không xảy ra.

Xem đến khi trên màn hình xuất hiện chữ “Kết thúc”, Mạc Nhan chép chép miệng nói:

- Còn có người nói với em bộ phim này rất đáng sợ, sao em không thấy gì, chỉ là con mèo đen mà...

Cô quay đầu lại, thì thấy Nghiêm Tiêu cúi đầu, cặp mắt dịu dàng, càng lúc càng to rồi trở nên mơ hồ, trên môi ẩm áp mà mềm mại. Nghiêm Tiêu nói nhỏ bên tai cô : Bây giờ thì đáng sợ chưa?

Mạc Nhan nằm dựa vào sofa, nâng đầu anh:

- Nghiêm Tiêu, anh cận thị rồi à? Lần đầu tiên em thấy anh đeo kính.

- Ủ, anh vốn bị cận nửa độ, lười đeo thôi.

- ...Nhìn rất dịu dàng, nhìn như thế, thấy ánh mắt trở nên dịu dàng...

Nghiêm Tiêu đưa tay kéo tay cô, hơi chau mày:

- Mạc Nhan, anh chưa sao, em đã thế rồi à?

Mạc Nhan chốc lát không biết nói gì, cách hồi lâu mới tìm ra được lý do:

- Đây không phải là thấy quen BL rồi bỗng trở thành BG có chút không thích ứng kịp mà...

Hôn lễ của giáo viên nữ xinh đẹp tri thức trước đây của trường đại học được tổ chức long trọng, trang phục quý phái, khách khứa đông đúc.

Khi người chủ trì hôn lễ đề nghị cô dâu chú rể nói về chuyện tình yêu của họ, phía dưới ồn lên. Chung Uẩn Uy cầm micro, nghĩ một chút rồi nói:

- Chúng tôi quen nhau đã 9 năm, từng phân phân hợp hợp mấy lần, hôm nay mới đến được với nhau. Khi anh ấy cầu hôn ở đá Tam Sinh bên ngoài chùa XX đã nói, cho đến lúc đá Tam Sinh này phong hóa thay đổi...

Mạc Nhan mất bình tĩnh, từ ngữ thế này thật là xúc động, hèn gì có thể lừa được cô dâu. Trừ phi một người đi lừa và một người nguyện bị lừa thì không còn gì để nói.

Cô nhớ lại trên bục dài, Chung Uẩn Uy đã cười nói:

- Đại khái là vì xem những thứ trong sách nhiều quá nên đối với hôn nhân càng hà khắc. Thực ra, nó không đáng sợ lắm.

Là không có gì đáng sợ.

Chỉ cần bạn hiểu thế nào để yêu một người, khoan dung, tha thứ, cùng tiến cùng lùi.

Một cuốn album ảnh để trên bàn, bên trong là những bức ảnh cũ đã bạc màu. Mạc Nhan bưng tách trà đến bên Nghiêm Tiêu:

- Anh đang xem ảnh thời nào vậy?

Nghiêm Tiêu đưa tay nhìn cô cười:

- Lâu rồi, bố mẹ anh sắp xếp đồ, anh nhân tiện mang theo.

Mạc Nhan ngồi xuống bên anh, cúi đầu xem, chỉ thấy trang đầu là một đứa bé bò dưới nền, không biểu tỏ cảm xúc gì trước ống kính:

- Thì ra anh lúc nhỏ đã biết tạo vẻ lạnh lùng thế rồi...

Nghiêm Tiêu ừ nhẹ một tiếng, lật mấy trang sau, có tư thế đi đường, có ảnh chụp với đồ chơi khi lên lớp mầm non, tiếp sau là tiểu học, dần dần là thiếu niên có nét tuấn tú.

Mạc Nhan nhận xét:

- Anh lúc nhỏ giống con gái.

Nghiêm Tiêu nhìn cô chăm chăm, sau đó lật trang tiếp, bỗng mỉm cười nói:

- Đây là ai nhỉ? Mập mập đen đen, tóc cũng không nhiều...

Mạc Nhan nhìn bức ảnh, hận là không thể lập tức đốt nó. Cô cũng nhận ra, bức ảnh đó không giống các bức khác cùng bị bỏ quên theo thời gian. Bức ảnh là lúc cô đang bước và bị ngã giữa đường, hình dáng tệ hại nhất, đúng lúc nhặt một cái gì đó ném Nghiêm Tiêu.

...Cô lúc đó có làm việc ác như thế sao? Sao không có ấn tượng gì?

Nghiêm Tiêu bỏ tấm ảnh lên trên đùi, quay đầu đưa tay vuốt ve cằm của cô:

- Quay lại cho anh xem xem, ai đó bây giờ như thế nào?

Mạc Nhan quần bách đến cực điểm, chết cũng không quay đầu lại.

Nghiêm Tiêu lại đặt tay lên cánh tay cô, nói nhỏ:

- Mạc Nhan, cuối năm chúng ta về ra mắt nhé.

- Hử? – Cô cười nghi ngờ.

- Nếu anh nói trực tiếp với dì, xin dì đưa em cho anh chăm sóc, có bị mắng không nhỉ?

- Oh, em nghĩ không sao đâu, mẹ em sẽ chỉ cảm thấy em nhặt được đồ tốt...

- Vậy tốt, tuy bây giờ không giống trước đây, nhưng sau khi có phụ huynh cho phép thì coi như là danh chính ngôn thuận rồi.

- ... Anh lại nói đùa rồi.

Nghiêm Tiêu đứng dậy, ảnh trên đùi vung vãi ra, những bức ảnh đen trắng rơi xuống đất, những kỷ niệm...

Trong lòng mỗi người đều có cái mười năm như thế.

Mà thời gian là liều thuốc tốt nhất, mọi người có chạy nhanh đến mấy cũng đuổi không kịp thời gian.

Có thể từng có người như thế đi qua cuộc đời bạn, sau đó xa rời.

Có thể mười năm sau bạn vẫn còn nhớ, hoặc là quên, hoặc là người đó vẫn ở bên cạnh.

Ánh nắng chiều chiếu rọi lên khung cửa sổ.

Từ đó, lễ truy điệu tuổi xuân của chúng ta đi qua...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-vi-thoi-quen>